

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 04675

IKH ZING TSU DIR

Zalman Chaiken

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

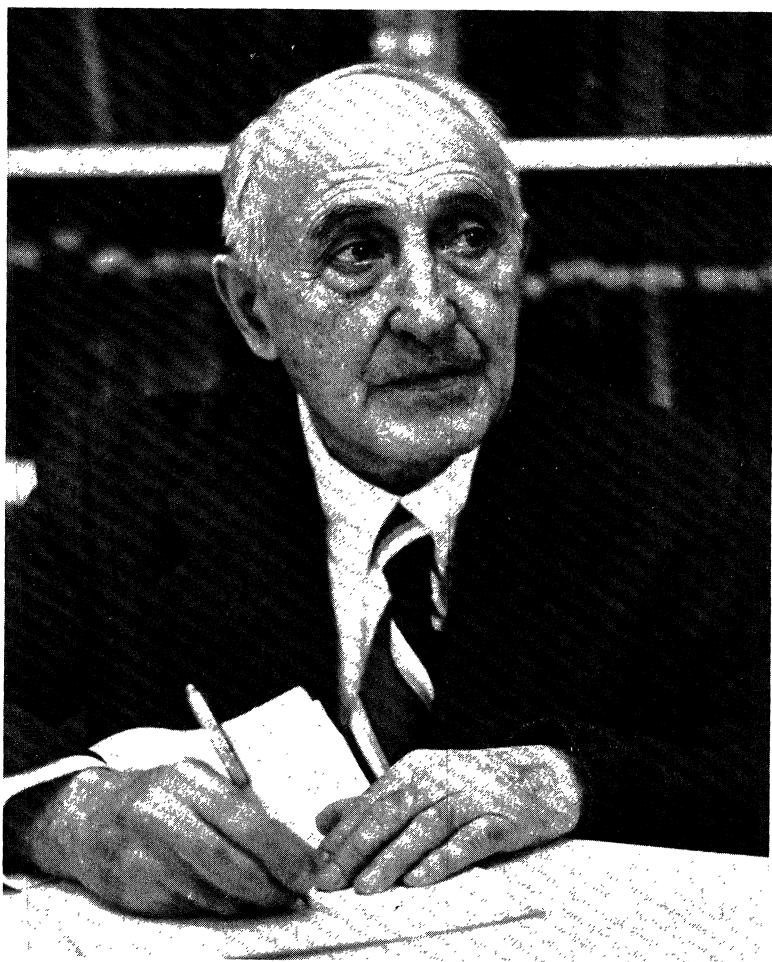
The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

אִיד זַיְנָג צֹז דִיר

ולמן בײַיקין

Z. CHAIKEN

עם קומט א גרויסן יישר כה, קודם כל, צו דער ענערגישער מרט. ל. קארין, עזעקויטו דוידראקטאר פון גאלדען איידוש קלוב פאר דער איניציאטו, ווי אוירך דער פירערשאפט פון "געשאנגען קאנטסיל פון יידישע פרויען", ספעציאל זיינער "מיינע האלען-בורג" צוועיג, פאר דעם נאבען טאט, פארוירקלעבן א חלום פון עטלעכע צענDELיך יאר, פון א פאלקס ייד, וואס איז געבענטשט פון גאט מיט טלאאנט צו שריביבן, קעגען אויסדריקן זיינע געפילן איז ווערטער צו דער נאטור, מענטש און זיינע לאנד וואס איז במעט א טיל פון זיינע לעבן.

זלמן כייקין קומט ארויס פון א זיגגעדייקע משפחה. אייד וואס איז אנגעזאפט מיט א ים רוסישע מלאדייעס, וועלכע פלעגן שאן און נאכט געזונגען ווערדן איז דער פאמיליע. ער האט א טלאאנט צו בע-דענקיין א ניגוון, אים אריינפלעלעטען איז הארכיקע ווערטער, צוועפאסט צו צייניקע טעם - ווי ליבען לידער, נאטור לידער און צו ארץ ישראל - צו חלווצים וואס בויען און פארטידיקן דאם לאנד, און צו יעדער נאציאנאלאע פאסירונג. איז פריד און איז טרויער, עם לאזט אים ניט רוזן, בייז ער ברענונג אריין זיינע געפילן איז ווערטער, באפוצץ מיט ריטעם און גראם. זלמן כייקין פרעטונגזירט ניט צו זיינ א פאעת, צו שרייבן פאזויע וואס זאל קלאסיפיציט ווערדן ווי ליטעראריש שאפונגען. ער האט אבער יא דעם כח, ארויסברענגען איז פערזן מיט ריטעם און א לייכטן גראם אלעם וואס ער פילט, אמערטנס, נאענטע און טיירעד צו אים פאסירונג. דערפער ווערט ער אלעמאָל הארכיק באדנקט פון די וואס הערדן זיינע א לידער צו זיינ אנדרקונונג, וויל איך דערמאָגען, איז א גרויסע צאל וויניגעגער טאלאנטן זיינגען פאפוולער געווידן איז וויניגעג א דאנק זלמן כייקינס לידער וואס פלעגן געהרט ווערדן כמעט יעדן זונטיק אויף-דער יידישער ראייה, און ביין היינטיקן טאג, זיינגען אים מרים בריטמאָן, פעי זיפמאָן, ווירא אמגיצקי, ראש רודעליך דאנקבר. זיינ זיינען אלע במעט פרא-פעמיינאָל, אבער צו זלמן כייקינס אן אוונטערנונג זיינען זיינ זיינ אלעמאָל דא.

א הארכיקן דאנק צו אלע אינדיויזידועלע פערזאנגען וואס האבן געהאלפֿן דערביי, ווי אוירך דעם "קאנדאָדר יידישן אונגרעס" פאר זיינער הילף.

ווען דאם ביכעלע מיט די לידער נבעט דערזען די לייכיקע טוועלט, וואלאט דאם געדארפֿט געפינגען אן ארט איז יעדן וויניגעגער יידישער חיים. דאם וואלאט זיכער געהבן דעם מחבר א סְךָ מוט, כה און חענוג אויף די עטטערע יארך. מיר האפֿן, או ער איז געבענטשט נאָר מיט פיל יארך פון טעטיקיינט און שאָפֿן.

מזל טוב אייר, מיין פערזענעלעכער פרידינד, זלמן כייקין.

The members of the Mina Hollenberg Branch, National Council of Jewish Women of Canada, Winnipeg Section, have been most honoured and pleased to have had the responsibility of sponsoring Mr. Chaiken's creative works. This booklet is our way of saying thank you to our Golden Age members, who helped build this fine Jewish community for us and for our children.

Sincere thank you to Mrs. L. Corrin, Executive Director of Golden Age Club, the Canadian Jewish Congress, and all those who helped us prepare this booklet.

Thank you to all the members of the community who supported our Branch fund raising 1971-1972, enabling us to publish this fine collection of poems.

Gratefully,

Mrs. Earl Heltay,
Chairman, Mina Hollenberg Branch
Mrs. Earl Heltay
Mrs. Robert Freedman,
Golden Age Chairman,
Mina Hollenberg Branch.

Mrs. R. Freedman

I would like to thank all those who have made this publication possible, as well as the many individuals who have helped in every possible way.

The following poems, entitled "I Sing to You" is the result of my work of the past thirty-five years. I beg the indulgence of the reader to forgive any omission or that which may appear superfluous.

Z. Chaiken

Z. Chaiken

I should like to dedicate this volume of poems to my wife and children who have, in all the years of my work been a source of encouragement, also to the memory of my sister Rose Mass whose golden voice echoed these songs until the last days of her life.

- Zalman Chaiken

איינהאלט

1. ישראל לידער

איך זינגען צו דיר
דער מארש – געוווידמעט די געפאלענע העלדן פון ישראל
שטייט אויף חלווצים
מיין לאנד
שמידער
הboneנים מארש
דאס פריזה הייטס ליד
איך שפאצ'יר
בענטקט מיין הארץ אהין
גרוייסער ים
שלאָפּ מיין קינד
וואַי לאָנג
ליידעלעך איזן ירושלים
אייבער וועעלדער, פעלדער
אייזן ישראל תפיסה
דער באָבעס ווֹאוֹונְטַשׁ
די שער
א בחור, א העלד
געדאנקען
מיין הייליקער טרוים
רבקה, לע
מיר זינגען חלווצים
דאס אייביביקע ליד
מיין שיינער חלום

2. צו פערזאנגען

הוֹנְדָעָרֶת יָאָר מְאַנְיִטָּאָבָּא
צו עַז קָאָרֵין – גָּאָלְדָּן אַיִּידָּזֶשׁ קָלוֹב דִּירָעָקְטָאָר
אנערקענוונג צו רָאָז סְפִּיוּוֹאָק
צו עלמי
פריזנד מיינער
אהיים פון שלאכט פעלד
א טרייסט ווֹארט
צַו בְּרַכָּה קָאָפְּשָׁטִיִּין
צַו אֲ דִיכְטָעָר
צֻוּם דִּיבְּכָעָרֶס 70טָן גַּעֲבָוָרְטָסְטָאָג
צַו אֲ זִינְגָּעָר
צַו סְרוּוִיט סִיקְסְטִיִּין
די מאָדָעָרָנוּ בְּלָה
אֲ נִיְּיָ גַּעֲבָאָרָן קִינְד
צַו אֲ קִינְד
צַו לְ...
צַו גַּעֲדָעָקְסָטוּ מֵיִן קִינְד
וּוּ נָעָמֶת מַעַן שְׂוִין טְרָעָרָן

3. פערזענלבעכע לידער

מיין 57סטן געבורטסטאג - קלאפט דער זייגער
 מיין 78סטן געבורטסטאג
 מיין 79סטן געבורטסטאג - אך, די יוגנט
 מיין 80סטן געבורטסטאג - זאל איך
 ווען איך פארטראקט זיך
 די זומערדייקע טאג
 צום אנדענק פון מיין שוועסטער - ראש מאסס
 מיין שוועסטער א פלייכטלינג
 א מהנה - צום זונס געבורטסטאג
 צו מיין טיעדר קינד אין דער ארמי
 בלומען - צו א סאלדאט
 צו מיין זונס 27סטן געבורטסטאג
 חתך-בליה - מיין זונס חתונה
 ווערטער - צו לוואיז, מיין טאכטער
 איך געדענק - אונדזער גאלדערגער עניווארסער
 ווען איך וואלט געוואווסט
 ווען איך דערמאן זיך
 איך וויל זאל זיין פרילילעך
 ווען פרילילינג קומט
 ראש השנה אין שפיטאל
 בלומען אין שפיטאל
 דריי רוייזן אין שפיטאל
 מיין היימיש שטטעלע
 די הווענה
 מיין גארטן
 איך פיעירדייקע ווארט
 צוויי נسمות - איך און ליבעזאן
 א בריוו פון די ביתש - צו מיין פרוי
 איך האב דערציאלית
 א בריווועלע דער מאמען פון די ביתש
 מאדערא ביתש - צו מיין פריליננד מיראך
 צו מיין הינטעלעס 5טן געבורטסטאג
 פרילילינג לוטס

4. ליבע לידער

shmach torah
 פאטערס טאג
 מוטערס טאג
 די בלום
 טיעער מאמע
 א בריוו
 געדענקסטו די נאכט
 פינאטערע נאכט
 דער פרילילינג קומט

אייך ליב
לויפט א טראיקע
אויגעלען שווארצע
מיין קערבעלע
קומ מײַן געליבטע
רחלּע
די דויז
אלע זאגן
ליבע
גליק

5. פארשטיידענע לידעער

דאס לעבן איז א לידעעלע
א וואסעד מיל
פרילינגע
זינגעט ס' פֿרִינְגֶל
דעך חיים איז בלוייער
וואלקנס
שטערן
הארבסט
וועינטער
איין שנגי איז דער גארטן
טאאנצט-זשע קינדערלאָך
פֿוֹרִים
מיין ליבע מייזעלע
הארבסט
מענטש
איין קרייקעט-זומער היים
חנה, לע בויט א שיף
פֿערעלע
זו מײַן היינטעלעם זיבעטן געבורטסטעג

ישראל לידעך

איך זינגע צו דיר (סערענאנדע צו ישראל, 1962)

מיין צויבער לאנד, מיין ליבסטע מוטער-ציוויזן,
צו דיר קומ איך פון וויטן וואנדער-וועג,
אויף אלטער ערדר צופאלן אוּן צו רוען,
אוּן קושן זי נאך שוועדע גלווח-טעג.

איך זינגע צו דיר, צו דיבנע בערג אוּן טיעיכן,
דאָס פידעלע האָב איך מיט זיך געבראכט,
דיין שיינקיט דא האָט גאָר ניט קיין גלייכן,
דער הימל לייכט מיט שיינענדיקער פראכט.

איך וועל בא דיר א ווינגערטן פארפלאנצן,
א גארטן פול מיט לייבשאפט אוּן געזאנג,
ס'ווולן קינדערלעך אַרום די בלומען טאנצן
אוּן צערטלאָן ווועט דײַן וואָלד דעם עכֿא-קלאנג.

ווען אוּסעהָן ווועסְטוּ מיין וואנדער-ניגוֹן,
נאָל' יאָרֶן לאָנגער בענטשאָפט אוּן געווִין,
א מידּן ווועסְטוּ מיךָ דָאָן מוטערליך פָּאָרוּיגָן:
"פארבלֵיבּ באָ מִידּ, גענוֹג שויַּן ווַיִּתְעַזֵּר גִּינְזָן."

(מעלדי: נאָקינְגָּוּ פְּלָאַשְׁטָש)

געוּוִידְמַעַט דֵי גַעְפָּאַלְעַנְעַ הַעֲלָדָן אֵין יִשְׂרָאֵל.

געַפָּאַלְן אִיר הַעֲלָדָן אֵין בְּלוֹטִיכָּן שְׁלָאַכְטַּ,
פָּאָר אַ לְאָנְדַּ, פָּאָר אַ בְּעַסְעַרְעַר וּוּעַלְטַ,
גַעַשְׁלָאָגָן דָעַם שְׁוֹנָא וּוּי טָג אֶזְוַי נַאֲכַטַּ
אֵין דֵי הַיִצְן, אֵין בִּיטְעַרְעַ קַעַלְטַ.

כָאַטְשַׁ דֵי קוּיֵל הָאָט פָּאַרְמָאַכְט אִירַךְ דֵי אוּיגַן
דָאָךְ פְּלָאַמְט אֵין דֵי הַעַרְצָעַר אַ לִיכְטַ,
אוּיף אַיִיעַרְעַ קְבָרִים מִיטַּקְעַפְט גַעַבּוּיְגַן
מִיר שְׁוּעַרְן צָו טָאַן אַונְדְזָעַר פְּלִיכְטַ.

מִיד וּוּעַלְן זִיךְרְ קְלִיְיבָן אַלְעַ אֵין מַאֲסַן
אוּיסְרָאַטַּן דָעַם שְׁוֹנָא פּוֹן לְאָנְדַּ,
מִיטַּפְרִיהִיטַּ לִידְעַר אִיבָּעַר דֵי גַאֲסַן,
דֵי בְּלוּי-וּוּיִיטַּע פָּאַן אֵין דָעַר הָאנְטַ.

שְׁלָאַפְט-זֹשַׁע רְוַאיַּק, אִיר הַעֲלָדָן-מַאֲרַטְיְרַעַר,
דֵי לְאָנְדַּהְטַּ אִיר עַרְלָעַר בָּאַשִּׁיכְטַ,
אַיִיעַרְעַ נַעֲמַעַן, אִיר שְׁטָאַלְצַעַ פִּירַעַר,
אוּיף אַיִיבַּיק וּוּעַט בְּלִיְיבָן פָּאַרְקְרִיכְטַ!

שטייט אויף חלוצים

שטייט אויף חלוצים, ס' פלאמת שוין דאס הימל,
די זוז אין פרימארגן צעגיסט שוין איר שיינן.

עפנט די אויגן פון גאנטיקן דריימל,
שיין מיט ערלים שוין קומען אריין.

עם קומען אן אלטשינקע, שוואכע אונ קראנקע,

עם קומען אן קינדער, יתומים מיט זיין,

מיר טארן ניט רוען, מיר דארפֿן נאך בויען
הײַמען, שפיטאלן אונ שולן פאר זיין.

מיר טארן ניט וווארטן, מיר דארפֿן זיך איילן,

מיט אפענע אויגן זיין אויף דער וואך,

עם טראגן זיך קלאנגען פאר טויזנטער מיילן,
זיין שרייען "א הײַם, מיר דארפֿן א דאָך!"

אייז לאָmir חברים, שוין נעמן ווואס בעכער,

דעם האָק מיט דעם האָמָעָר אין אוונדזערע הענט.

אונ קלאָפֿן ווואס שטארקער, אונ הויבּן ווואס העכער,
הויבּן אונ הויבּן ווואס העכער די ווענט!

מיין לאנד

אונטער דיבינע הימלען בלאייע-ריינע,
לייגן בערג אונ טאלן אויסגעשפֿרײַט,
אונטער דיבינע הימלען קלארע-שיינע,
האב איך דיבינע פעלדער דא פארזיזיט.

מיין לאנד, מיין לאנד!
וואו גוט איך מיר בא דיר צו זיין
אין מזרח-שיין,
מיין יעדער טראט אויף הייליק ערְּד
אייז פרְּיִי, געטרְּיִי,
דו ביסט מיין הײַם, מיין אידעאל,
מיין טרוים, מיין לייכט,
דו האסט באלויכטן מיר דעם וועג צו דיר,
ישראל!!

אונטער דיבינע הימלען בלאייע-ריינע,
האב איך מיר א וויינגערטן פֿאָרְפֿלאָנְצֶט,
אונטער דיבינע הימלען קלארע-שיינע,
האבן פֿירְּות גֿאַלְּדְּעֵנְּעַ צֿוּגְּלְאָנְצֶט.

מיין לאנד, מיין לאנד!!

אונטער דיבינע הימלען בלאייע-ריינע,
שפֿילְּן זיך וועלן אַיגְּנָם יִם,
אונטער דיבינע הימלען קלארע-שיינע,
זינְּג איך דיר א לְּיִדְּעַלְּעַ מִיט טֻם.

מיין לאנד, מיין לאנד!!

רֹסִישׁ
(מעלאדי: קאָווֹקָאוֹ)

שמידער

מיר זייןען שמידער, געטראַיַּע ברידער,
דער האָמֵער איז דאָך אוֹנדֶזֶר גִּיסְט,
פליעַן פֿוֹנְקָעַן, צִינְדָּן גְּלִידָעַר,
מיַט בְּלוֹט אָוָן שְׂוֹוִיִּים דָּעַר אִםְפַּעַט רִיכִיסְט.

נאָך יַעֲדָן קְלָאָפּ פֿוֹן אוֹנדֶזֶר האָמֵער,
וּוְעָרְתּ לִיכְטִיק אָוֹנְדָּז, דֵי זָוָן גִּיטִּיט אָוִיפּ,
אוֹן אִיבָּעָר וּוְעַלְדָּעָר אָוָן אִיבָּעָר פֿעַלְדָּעָר
אַ פְּאַלְקָן אַ וּוְאַנְדְּעַרְעָר שְׁטִיכִיט אָוִיפּ.

מיר זייןען שמידער, מיר זײַגְגָּעַן לִידָעַר,
יעַדָּעַר קְלָאָנְגּ אַ שְׁטָרָאָם מיַט גְּלִיךּ,
קְלָאָפּ דָּעַר האָמֵער שְׁטָאָרְקָעַר, וּוְיַדָּעַר,
אוֹנדֶזֶר לְאַנְדּ לְעַבְּטַ אָוִיפּ צָוְרִיךּ.

ירְוַשְׁלִים, דֵי אַלְטָעַ-נוֹנִיִּעַ,
פֿוֹן שְׁטָאָל אָוָן אִיְיזָן אוֹפְּגַעַשְׁטָעַלְטּ,
מיר זייןען שמידער-ברידער פרִיעִיעַ,
מיר שְׁמִידָּן שְׁלוּם אָוִיפּ דָּעַר וּוְעַלְטּ.

רֹסִישׁ מַעְלָאָדִי:

(מעלאדי: קוֹזְגָּעָצִי)

מיר זיינען די בויער פון מארגן,
מיר בויען דאס לאנד פון דאס ניינ.
מיר האבן נאך פיל צו באזארגן,
פון די שונאים מיר זיינען ניט פרידי.

מיר דארפֿן די לאנד אונדזער היטן,
די הייליקע לאנד פון אמאל.
גענוג שוין, גענוג שוין געליטן,
קרבענות געוווען אין א צאל.

אין די רײַען קומט אלע אינאיינעם,
קעמפֿן פאר יידישע רעכט,
פאר א לעבן א נײַעט, א שיינעם,
פאר באפריאוּנג פון שקלאָפֿן אוֹן קנעכט.
דעם שונא באזיגן מיר וועלן,
שאָרף איז גענוג אונדזער שווערד,
קיינער פון אונדז זאל ניט פעלן
צו באשיכן די הייליקע ערעד.

א שבואה פון טויט אוֹן פון לעבן
האט אין אונדזערע הערצער דערוואָבְט,
ישראל, דו ביסט אונדזער שטראָבן,
דו ביסט אונדזער הימִם, אונדזער פראָכְט.

(**מעלאדי : ארוזשיים נא סאלענצעא
סוערקייא**)

דאס פרײַהַיִיטס לֵיד

צֹו יָם הַעֲצָמָות.

אַיְבָּעֶר יַמְעָן, אַיְבָּעֶר בַּעֲכָעֶר,
 אֵין דָעַם וּוַיִּתְשַׁׁן מַזְרָח,
 שְׁפָרָאַצְטָ אַ בְּלָוָם,
 אַ גַּאלְדָּעָנְגָּר טְרוּוִים,
 אַ טְרוּוִים פּוֹן דּוֹרוֹת
 הַאט אַוִּיפְגָּעוּוֹאַכְטָ.
 מִיטָּמַאַכְטָ אַוְן זִיגָּג,
 אַהַיִּים, אַהַיִּים צְוָרִיךְ
 זִינְגָּטָ דָעֶר יַיְדָּ,
 דָאָסָּ פֿרְײַהַיִיטָ לֵידָ.

צֹוֹזָאנְגָּ:

בְּרִידָעֶר הַעֲכָעֶר, הַוַּיְבַּט דָעַם בַּעֲכָעֶר,
 טְרִינְקָטָ דָעַם גּוֹטָן וּוַיִּינָּן,
 דָעַם גּוֹטָן כְּרָמֶל וּוַיִּינָּן,
 פֿרְײַיִ פּוֹן שְׁקָלָאָפָּן זִיגָּן,
 פֿרְײַיִ, פֿרְײַיִ, פֿרְײַיִ, פֿרְײַיִ,
 פֿרְײַיִ, פֿרְײַיִ, פֿרְײַיִ, פֿרְײַיִ,
 לְאַמְּרִיר אַלְעָ, אַלְעָ יַיְדָּן אַלְעָ,
 אַלְעָ, אַלְעָ, אֵין צִיוֹן זִיגָּן
 פֿיִיְעָרָן יַעֲדָן יַאֲרָדָעָר יַיְדָּ,
 דָעַם יְוָם-טוֹב "יָם הַעֲצָמָות",
 מִיטָּשְׁטָאַלְץ אַוְן פֿרְײַידָּ,
 עַד פְּלָאַנְצָט אַוְן עַד זִיגִיטָּ,
 וּוֹאַקְסָטָ דִּי בְּלוּם אַלְץ פֿרְעַכְטִיקָעָר, שְׁעַנְגָּרָ,
 אֵין אַיִּיגָּן לְאַנדָּ, מִיטָּ דָעֶר פָּאנָן אֵין דָעֶר הַאנְטָ.
 זִינְגָּטָ דָעֶר יַיְדָּ.
 דָאָסָּ פֿרְײַהַיִיטָ לֵידָ.

צֹוֹזָאנְגָּ: בְּרִידָעֶר, הַעֲכָעֶר הַוַּיְבַּט דָעַם בַּעֲכָעֶר....

עם וווערט פארפאלגט נאך היינט דער ייד
איין די גלוות לענדער,
ער לעבט איין שראק,
גוזירות אן אן עק,
פארשפארט ער וווארט,
ער האפט, ער גארט,
אהיים צוריך
זיין אינציגקער גליק,
ער בענטט אונ זינגעט,
דאם פרײיהיטס ליד.

צוזאנג: ברידער, העבר הויבט דעם בעכער.

(מעלadi: ai צווגאניע)

איך שפacciיך

איך שפacciיך אליין איבער דעם נגב,
אלץ ארום איז אינגעעהילט אין פראכט,
הימל פילט מיט פריד אן יעד רגע,
גבורה הערטט אין מזרח'דייקער נאכט.

ס' זועקט אין הארץ טרוימען אונ פארלאנגען,
ווײיטער וועג – ער ליגט פאר מיר צשפראיט.
וינטיל גלעט די שפראצנדיקע זאנגען...
דורות לאנג א חלום האט געזיט.

רוט דער נגב – שעפט אין זיך די ברכות,
ס' קושט באגין די אויגן מיינגע אוים.
פוייער קומט אונ ריייסט די ער דמייט סאכעס,
לייד פון מי אונ שמע זינגעט ער אוים.

הארציך זיט מיט האפן אונ מיט גלויבן,
הילכן אפ די קלאנגען פון זיין ליד.
לייכט מיין וועג א זונגען שטראל פון אויבן,
גיין אונ גיין אלץ ווײיטער, איך ווער ניט מיד.

בענקט מיין הארץ אהין

אין דעם לאנד וווע משה רבינו
האט די תורה אונדז געגעבן,
דארט וווע אלע יידן שטרעבן,
בענקט מיין הארץ אהין. (2 מאל)

אין דעם לאנד וווע הערצער קווינקן
דארט וווע וואקסן שטעת, פאבריקן,
היימען, שולן, מיט שפיטאלן,
בענקט מיין הארץ אהין.

אין דעם לאנד וווע וואקסן טייטלען,
אויף די בוימעלען זיין דיביטלען,
באקסער, פיגגן, פולע צווייגן,
בענקט מיין הארץ אהין.

אין קיבוצים מיט חלווצים,
מיט חלווצים אין קיבוצים,
זיען, פלאנ贊, זינגען, טאנ贊,
בענקט מיין הארץ אהין.

וַיַּדְיָשׁ

(מעלADIO: וואס זשע קלינגעט איד קירכן גלאקן)

גרויסער ים

גרויסער ים, איך זינגע דיר לידעער,
אונדזער הילפ' ביסטו אליען,
פאר אלע וואנדערענדע ברידער,
פאר גאר דער וועלט פון גראים בייז קליען.

דו ווייסט פון אלץ, דו דארפט ניט פרעגן
וואס איז יעדרנס באגער,
פון נעה-וננד צו ציונט ברעגן,
ברענגסטו זיי אלץ מער אוּן מער.

דו שפרייכט מיט פיערדיקן כישוף,
שטראמסט מיט גבורה אוּן מיט מאכט,
דיינע כוואלייעס, גראיסער ים-סוף,
האבן אונדזער וועג געווארקט.

דו ארעמסט יעדרן באזונדער,
צו דיען ברוסט דו דרייקסט זיי הייס,
אוּן מיטוליעס זיך ווי קינדער,
אין דיען פרעכטיק מאמע-שויס.

רוסיש

(מעלאדי: טענתקא רַאֲזִין)

שלאָפּ מײַין קִינְד

שלאָפּ מײַין קִינְד, מײַין טאָכטער שִׁינְגָּע,
שלאָפּ זְשָׁע גִּיכָּעֶר אַיִּזּ,
די לְבָנָה קוֹקְטָן, אַ רְיִינְגָּע,
אַיִּזּ דִּיִּזּ וּוֹיְגָ אַרְיִיזּ.

מעשָׂה לְעָךְ וּוֹעֵל אַיְרָ דִּיר זָגָן,
זִינְגָּעָן אַזְוִי צָוּ.
הָעָרָ נָאָר וּוֹיְגָ דִּי בּוּוֹאַלְיָעָסּ יָגָן,
בָּאיַנְקָוּ, בָּאיַוּ.

מַאֲרָגָן וּוּעַט דִּי שִׁיפּ אַוְנְדָּז בְּרֻעְנְגָּעָן
עַנְדְּלָעָךְ צָוּ אַ בְּרָעָגּ.
לִיְּכָתָן וּוּעַט דִּי זָוָן אַיִּזּ מַזְרָחּ,
אוֹנְדָּזָעָר וּוֹאַנְדָּעָר-וּוֹעָגּ.

אַיִּזּ פְּרִימַאֲרָגָן וּוּעַט דִּיִּזּ מַאְמָעּ
דִּיר בְּאָפּוֹצָן שִׁינְזָן,
אַיִּזּ דָּעַם לְאַנְדָּפּוֹן מִילָּךְ אוֹן הָאנְגִּיק
וּוּעַסְטָ אַיִּזּ חַדְרָ גִּיִּזּ.

וּוֹאַקְסָן וּוּסְטוֹ אַ חְלוֹצָה,
בּוּיְעָן דָּאָרְטָ אַ דָּאָרָ,
מִיטּ חַבְדִּים אַיִּזּ דִּי רְיִיעָן,
זִיִּזּ וּוּסְטָ אַוִּיפּ דָּעָרָ וּוֹאָרָ.

שלאָפּ מײַין טאָכטער, האָבּ נִיטּ מַוְרָאּ,
פְּרִיּ בִּיסְטוֹ אַצְיִינְדּ,
פָּאַבְּבָלִיבָּן אַיִּזּ אוֹנְדָּז דִּי אַלְטָעָ תּוֹרָהּ,
שלאָפּ מײַין טִיְּיעָרָ קִינְד.

וואי לאנג ווועסטו יידל, דעם גלוות נאר שלעפֿן,
און פאלן צו לאסט ביי די שונאים אין לאנד?
צ'יט. שוין אביסעלע גליק דיר צו שעפֿן,
און מאכּן א טוף צו די לײידן און שאנד.

וואי לאנג נאר, וויא לאנג, ווועסטו לײידן און שווייגן,
טראגן דעם נאמען: "דער ואנדערער ייד"?'
אין אייגענעם לאנד אונטער בליענדע צווייגן,
רווען און קווייקן ווועט דיינן יעדר גלייד.

אייז גייזשע שוין יידעלע, גייזשע שוין געבער,
די שטביבקע דערגער ראם אפ פון דיינן וועג,
פול, איבערפֿול, אייז מיט טרען דיינן בעבער,
עם שומט און ס'פליטט איבער, איבער דעם ברעה.

הויב אויף דיינן קאָפּ הוויך מיט מוטיקן שטראָבן,
דיינן חלום, דער אלטער האט לאנג שוין ערדוואָכּט,
אין אייגענעם לאנד, גייז דארט בויען דיינן לעבען,
עקשנוח' דיק קעמעפֿן, מיט גבורה, מיט מאכּט.

דו ווועט דא געפֿינען א ווועלט גאר א פרײַיע,
די הארפֿע פון בבל אייז דא שוין צוריק.
ס'שפֿילן די טרונגעס פֿיל לײידעלען נײַיע,
זוי פֿילן אָן הערצער מיט פרײַיד און מיט גליק.

(מעלאדי: וויא לאנג ווועסטו יידל)

ליידעלעך אין ירושלים

אויף די פעלדער ברײיטע,
וועי טעפֿיבער צעשפֿרייטע,
מייט בלימעלעך פארזיזיטע,
פלאמענדיקע-רײיטע,
פרײיען זיך חלווצים,
מאכּן זיך לחיים,
זינגען נײַע ליידעלעך
אין ירושלים!

אויף גראוניכן באפֿעטעטע,
מייט ביקסן אוֹן גראנאטן,
מייט אנטראגענונג די גראטען
וועאכּן די סאלדאטן.
מוֹטִיקָע אוֹן שטאלצע
מאכּן זיך לחיים,
זינגען נײַע ליידעלעך
אין ירושלים!

אין דעם ביהם-המדרשה,
אין דעם רבנן'ס שולע,
דערצ'ילן די חלמֿידִים לעַך
פֿוֹן ציוֹן די גאולה.
פרײַיען זיך חסֿידִים לעַך
מאכּן זיך לחיים,
זינגען נײַע ליידעלעך
אין ירושלים!
(מעלאדי: קאָק צוועטאָק דושיסטיאָ)

אייבער ווועלדער, פעלדער.

אייבער ווועלדער, פעלדער,
אייבער ווועלדער גריינע,
האט געאקרט אַחלוֹצָה
מייט דעם נאמען דינע.

געאקרט אוֹן געאקרט
אין די טאג די הייסע,
אייז געקומען צו אידראטל
מייט צוּווִי אַוְיגֶן גְּרוֹיסָע.

הערצָן שִׁינְגָּע דִּינָע,
וּוֹאָס אֵיך ווּעָל דֵּיר זָגָן:
קוּם שְׁפָאַצְּרָן אֵין דֻּעָם ווּעַלְדָּל
בֵּיז ווּעָט נָעַמָּעָן טָגָן.

נִיְּין-נִיְּין-נִיְּין-נִיְּין מָטָל,
מָטָל אַוְיפָּן זָטָל,
כְּקָעָן די אַרְבָּעָת נִיט פָּאַרְלָאוֹן,
אַוְינְטָל הַוִּיבָּת אָן בְּלָאוֹן.

זָאַל דָּעָר וּוְינְטָל בְּלָאוֹן,
זָאַל אַרְעָן גִּיסָּן,
קוּם מִיט מִיר, כְּהָאָב פָּאָר דֵּיר
בְּלוּמָעָן אַנְגָּעָרִיסָן.

נִיְּין-נִיְּין-נִיְּין-נִיְּין מָטָל,
אֵיך דָּאָרָף נָאָך זִיְּיעָן דִּיבָּן,
די מָאָמָע הָאָט אַנְגָּעָזָגָט,
חַלוֹצִים נִיט לִיבָּן.

זע נאר, זע נאר דינע,
א רעגן הויבט אן גיטסן,
קoom-זשע באלאד איבנעם וואלד,
די מאמעו ווועט ניט ווילסן.

האט דער גרויסטר רעגן
זוי אין וואלד פארטראיבן,
און איזוי איז ביי זוי
א סאד ביז היינט פארבליבן.

(מעלأدיא: שטייא זא האים האים)

אוקריין

אין ישראל תפיסה (אייכמאן)

אין ישראל אין א תפיסה
זיצט א מערדער דארט פארשפארט,
אויף דעם משפט דעם גערעכטן
זיצט דער מערדער דארט און וווארט.

עם ווועט דער משפט אים ניט שיינען,
ניט לייכטן ווועט אים מערד זיין,
פאר דעם בלוט פון מליאנגען קדושים
וועט ער אויך א קרבן זיין.

עם ווועלן עדות זאגן מתחים
באדעת מיט פיין פון שווערעד ערדר,
אין די קיטלען און טלחטים
מיט שמע ישראל אויפן שווערד.

פון דעם גאָז און פון די אויגונטס,
וועט דערשטיקן אים דער רויך,
גרוייע וואַלקנס אין די הימלען
עדות זאגן ווועלן אויך.

עם ווועט דער זיין פון יידיש ביינגען
זיין שולד ניט אפומוואָשן אויף ריינן.
די נשמה לאָך פון קינגדער
און פון מאמעם דאס געוויניין.

דער באבעם וווארנטש

גַּיִי מֵיִין קִינְד מִיט שְׂטָלֶץ צֹ דָעַר חֻרְבָּה,
זִינְג אָוִים דֵּי בְּרִכּוֹת מִיט דָעַם גַּעֲהָעָרִיךְ לִידְךְ,
פָּאָר דֵּי שׁוֹנָאִים הָאָב נִיט מָוָרָא,
זָאָג זִיִּי, אָז דָו בִּישְׁטָא יִידְךְ.

דָּעַרְצִיְּלָא זִיִּי אָז עַס ווּאָקְסְּטָא דָוָר,
אָיוֹנְגָעָר דָוָר, אָשְׁפָאָגָל-גַּנְיִיעָר,
אוֹן פָּאָר דָעַם מִינְדָּסְטָן יִידִישָׁה אָרָא
וּוּעָלָן זִיִּי בָּאָצָּאָלָן טִיְיעָר.

דוֹ זָאָלְסָטָן זִיִּךְ גָּאָר פָּאָר זִיִּי נִיט שְׁעָמָן,
מִיט אִיִּין יִידִישָׁ שְׂטָלֶץ גַּעֲמִיט,
זָאָלְסָטוֹ רָאָכָע פָּוָן זִיִּי נִיט שְׁעָמָן,
אוֹיְף יַעֲדָן טְרָאָט, אוֹיְף יַעֲדָן שְׁרִיט.

פָּאָרְגּוּסְ-זְשָׁע נִיט דָעַר באָבָעָם ווּעָרְטָעָר,
דיַיְין ווּעָגָר פָּאָר דֵּיר אִיז לאָנְג אָוֹן בְּרִיְיט,
דיַיְמָאָרְטִירָעָר בְּרִיְידָעָר, שְׁוּעָסְטָעָר,
נִיט פָּאָרְלָאָזָן זָאָלְסָטָן אִין נְוִוִּיט.

צּוּרְיִיסְן זָאָלְסָטוֹ דָאָס שְׁטָעְבִּיקְ דְּרָאָט
וּוָאָס הָאָלָט זִיִּי אָוְנְטָעָר שְׁטָרְעַנְגָּעָר וּוֹאָר,
אוֹן אִין אַיִּיגָן לְאָנְד, מִיט הַילְּפָן פָּוָן גָּאָט,
בוּיְעָן זָאָלְסָטוֹ פָּאָר זִיִּי אָדָאָר.

אִין אַיִּיגָן לְאָנְד, דָו הָעָרְטָס מֵיִין קִינְד?
וּוְיִ אַהֲלָד זָאָלְסָטוֹ אִימָעָר קַעְמָפָן.
אַהֲיָן, אַצְּיָן, בְּלָאָזָט דָעַר וּוּינְט,
גַּיִּי, אוֹן גָּאָט וּוּעָט דֵּיר הַעֲלָפָן.

די שעך

שטייען טישן אויסגעשטעלט
מיט ווינסן אויסגעשפֿרייט,
משקה האט דארט ניט געפֿעלט,
פונ אלדאס גוטס געגרייט,
מחותנים פריען זיך,
אין א רעדל דרייען זיך
חטה-כלה זיכן אויבּן אן.

רוימט ער איד א סאָד אַרְיִין,
ציפיניו, מײַן קרוין,
א קעניגן בֵּיִ מִיר ווועסט זיין
וואַי לִיבּ בִּיסְטוֹ אָוָן שִׁין
אין דִּין שִׁינְעָם חוֹפהּ קְלִיִּיד,
פִּילְסְטוֹ אָן מִין הָרֶץ מִיטּ פְּרִיִּיד,
אין דִּין אָוִיגָּן שְׁפִילְטָ דִּי גָּאנְצָע ווּעַלְתָּ.

מיר ווועלן שוועימען, ציפיניו,
איבער ימען וווײַיט,
דאָרטן וואו די זוֹן גִּיטִּיט אַוִּיףּ
אין דעם מזרח זײַיט.
א פָּאלָץ ווועל אַיךְ בוַיְעַן דִּיר,
שָׁאָףּ אָוָן רִינְדָּעָר אָן אַ שְׂיֻוּר,
פאַשְׁן ווועלן זיך אַוִּיףּ הַיְילִיק עַרְד.

יאַסְעַלְעַ, מִין טִיעַרְעַר,
עס צִיטְ מִיר שְׁטָאַרְקָ אַהֲיָן
וּוֹאוֹ צַעְדָּרָן צְעֻוּאַקְסָן זיך,
די פְּעַלְדָּעָר זִיְינְעָן גְּרִיןְזָן.
פְּלָאַנְצָן, זִיְעָן מִיטּ גַּעַזְאָגָן,
וְזַעְלָן מִיר דָּאָרטָן יַעֲדָן זָאָגָן.
לְעַבְּן זָאָל יִשְׂרָאֵל, אַוְנְדָּזָעָר לְאַנְדָּ.

שפיטלט-זשע אויסס, קלע זמארים מלעך,
א זיינ-געזונט צו זיינ,
גייט א צי דאס פידעלע,
דען סמיטשיקל א דריין,
לחיכים צו דיר יאסעלע,
לחיכים צו דיר ציפיניו,
פארט געזונט, מיט מזל און מיט גליק.
מזל טוב.

א בחור א העלד

געקומען אין ישראל איז א בחור א העלד,
א בחור א העלד, איז ער שוין אין מאל א העלד, טרא-לא-לא-לא-לא-
געקראגן האט ער א פלאש דעם גוטן כרמל ווינין,
לחיכים אלע יידן, א פאלק זאלן מיר זיינ! טרא-לא-לא-לא-
פרילילען איז דער בחור, טומלדייך אין גאס,
דער עולט באווארנדערט זיינע טענץ, זיינע שפאם, טרא-לא-לא-לא-
אוואונק מיט אין אוייג, חנ'עווודיך שיינן,
ער כאפט ארום א מיידעלע, א טענצל מיט איר גיין. טרא-לא-לא-לא-
פאריטלט זיך דאס מיידעלע, פאריטלט זיך פארשעט,
זיך דיביסט זיך ארויס פון די העלדייש הענט. טרא-לא-לא-לא-
בייז ווערט איר מאמע, זיך גיט זיך א ווארכן,
לאז אפ מיין טאכטער, דו שיכור-אויסווארף. טרא-לא-לא-לא-
שטאלץ איז דער בחור, איר אנטקעגן געשטעלט:
וועילסטו ניט, דארף מען ניט,
ס'איז דא נאך אויף דער וועטלט. טרא-לא-לא-לא-
ニיכטער איז דער בחור, ארבעט אין פאבריך,
די מיידעלע זוכט איר פארלוירענעם גליק. טרא-לא-לא-לא-

געדאנקען

געדאנקען, ווי פלייגן, בייסן אוּן זיומען,
לאוּן ניט שלאָפַן די נאכט,
פליען אוּוּק אָוּן אַנדערע קומען,
בּלייג אוּנְבָּאַקְוּעַם אָוּן אִיךְ טְרָאָכֶט.

אוֹזְוֵי וּוֹי די כּוֹוָאַלְיָעַס אִין בְּרוּיזָעָנָדָן יִם
אוֹיְף דָּעָר פְּרִיְהִית וּוּעָרָן צּוֹטְרָאָגָן,
אוֹיְךְ אִין מִיְּן מַח בְּרַעַנְתָּ וּוֹי אַ פְּלָאָם
געדאנקען מאָכָן מִיר דּוֹל אָוּן דָּעַרְשָׁלָאָגָן.

אִיךְ גַּי צָו צָוּמָע פְּעַנְצָטָעָר, בּלייג אוֹיְפַּן דִּיל,
כּגַּעֲפִין פָּאָר זִיךְ מִמְּשָׁ קִיְּין אָרֶט,
סּעַגְבָּעָרֶט אִין מַח אָוּן בָּאָלְד אִיךְ דָּעַרְפִּיל,
וּוֹי סּקְוּמָעַן אָן שִׁיפְּן צָוּמָע פָּאָרֶט.

הַיִּמְלָאָזָע, אָוְמְגַלְיְקְלָעְבָּע גִּיעָן אָרָאָפּ,
אַ לְעָבָן אַ נִּיעָם צָו בּוּיְעָן,
לִיְּגַג אִיךְ צָו צָוּמָע קִישְׁן מִיְּן קָאָפּ,
אוּן הוּיְבָ אָן אִינְגְּשָׁלָאָפּן, דּוּעָן.

מיין הייליקער טרוים

די נאכט איז מילד, דואיך, אוּן שטיל,
שפיגלט איז גאלדענען ים,
די ליכטיקע שטערן מיט טיעוועלשן שפיל
פינקלען איז רازיגן פלאם.

אייך בין איז הימל מיט מיריאדן שטערן,
צאפלדייך דײַן ווי קריישטאל,
ווארכ איך די שיין פון גאלדענע ערן,
אייבער ימֿען, בארג אוּן טאל.

אייך שיין אוּן לייכט דורך נאכטיקע שטונדן
יעדן שפריעז פון דעם שייף אויף וועג,
איין די פארטאגן ווער אייך פארשוואונדן,
ביז קומט אן די שייף צו א ברעה.

דאָן, פלי אייך אראָפ איז מיין אייגענען לאנד,
שטיין אויף די פיס קען אייך קוים,
אייך שפאנ אייבער גאנן שטיינעדר אוּן זאמד,
אייך שפאנ איז מיין הייליקער טרוים...

רבקה' לע

וואס אנטלויפטן, רבקה' לע,
וואס דארפstan איזוי יאנז,
ווארט נאר אויס, הערד פיר אויס
וואס איך וועל דיר זאנז:
וואס?

איך וועל דיר קייפן בראשקלען,
פערעלען די בעסטע,
באצירן וועל איך דיך מיט גאלד,
וועסט זיין בא מיד די שענסטע.
איך וויל ניט!

אין צעאטער היינט ביינאכט
וועלן מיר פארברענגןען,
ニיסעלען מיט שאקאלאָד
וועל איך פאר דיר ברענגןען.

איך וויל ניט!

אוֹן אוּבְּדוֹ ווַילְסֶטּ, די נִיסְעַלְעַן
וועל איך דיר צענגאָקָן,
אוֹן דָּרְצָוּ גַּעֲבָן אַקּוֹשׁ
אין דִּינְגָּעַ בִּידְעַ בְּאַקְּןּ.

איך וויל ניט!

איך וועל מיט דיר, רבקה' לע,
אין ערפלאנגען ריזין,
אוֹן דִּי גַּאנְצָעַ שִׁינְגָּעַ ווַעַלְטּ
וועל איך דיר באָוִוִיזָן.

איך וויל ניט!

פארבליבִּין וועל איך מיט דיר
אין אונדזער לאנד דעם נײַיעַם,
בוֹיָעַן וועל איך פאר דיר אַהיַם
אין יְרוֹשָׁלַיִם!

דאַס וויל איך!

מיר זיינען חלוצים

מיר זיינען חלוצים, די שניטער אין פעלד.
מיר שנידן און קליבן די זאנגען,
און יעדער פון אונדז איז א בויער, א העלד,
מית פלייכטן און הייסע פארלאנצען.

מיר בויען דאמ לאנד און מיר מאבן עס גרייט,
פאר אלע, ווואס שטרעבן און האפן.
פאר אלע, ווואס זיינען אין וואנדער צעוזייט,
מיר האלטן די טירן אפן.

עס וועלן דערציאילן א דור נאך א דור
א חלום א שיינעם - א וואנדער,
וואי ס'הבן חלוצים א יאר נאך א יאר
געפלאנצט יעדן בוימעלע באזונדער.

אייז לאמיר חברים מיט לויב און געזאנג
די פעלדער מיט סנאפעס צעבינדז.
די זונ אין פרימארגן ווועט ווידער מיט קלאנג
דען מזרח אין פלאמען צעכינדן.

מעלאדי: קאקדא יא נא פאטשטע
סלוזיל יאם שטייקאמ

דאס אַיִבָּיקָע לִיד

גע, חלומט, געשמאכט אין וואנדער דער ייד,
געברזיזט אין זיין הארץן דאס אַיִבָּיקָע לִיד,
דאס לִיד, די התקוה, אין אים האט געווואכט,
אין לאנד, אין געווואונטשן געבראכט.

בויעט ער, דער ייד אוֹן ער פלאנצעט אוֹן ער זײַיט,
צאגרינט האבן פעלדער, צעבליט האט די בִּיטִיט,
צעווארקָסֶן די דעכער, די שטיינערגנע ווענט,
מייט מאזאליעס באווארקָסֶן די הענט.

דעם מדבר פארווארנדאלט אין דערפער, אין שטעט,
פֿוֹן חַלּוּם, פֿוֹן אלטּוֹן, דעם קיומ ער זעט,
די אלטּוֹן נביאות פֿוֹן צוּווֵי טוּיזְגַּטְ יָאָר,
דעם קיומ ער זעט אוּיפְּךְ ווֹאָר.

הויך האט צעפְּלאַטְעַרט די בלוי-וּוִיסְעַ פֿאָן,
אין לענדער, אין ווּיטּוּ, זַי שׂוּעַבְּטַ אַוְיבָּן-אָן,
מייט שטאלץ אוֹן מייט פרײַיד טראגט אין הארץן דער ייד,
די התקוה, דאס אַיִבָּיקָע לִיד.

מיין שיינער חלום

ברענט א פיערל אין דראיסן,
פליען פונקען אין דער לופט,
א מאָך אַנגעטאן אין וויאַסן,
הער איך ווי ער פלייט אוּן רופט.

ער קומט צו מיר אוּן שטעלט זיך נבען
מיט זיין פלייגלען מיר באַריַרט,
ער האָט מיר פלאָנק אַ הויב געגעבן,
פֿוֹן אַרט מיר האָבן זיך געדִירט.

מיר פלייען אייבערן בלוייען הימל,
אוּנטן בלוייז איז זאמד, אוּן זאמד,
מיט אַ שמײַכְל אין מיין דריַמל,
דעַרְזָעַן האָב איך מיין צוַיְבָּעַר לאָנד.

פעַלְדָּעָר גְּרִינְעָ, בְּלוּמָעָן רֵיִיטָעָ,
באָגָאָסָן מיט דָּעָם מְזָרָח שִׁיןָן,
היַיסָע קוֹיְלָעְטָשָׂן, גַּעֲדָרִיְיטָעָ,
פלְיָעָן גְּלִיכְרָ אַין מוֹיל אַרְיִין.

פֿוֹן די בערג, מילך מיט האַניַּק,
זידָן, פְּלִיסָן, אָן אַ שִׁיעָור,
לוּיטָעָר אַיז דָּעָר הַימָּל, זוֹנִיק,
איַך זִינְג צוּ גָּאת אַ תפִּילָה-שִׁירָ.

(מעלadi : Mai Kasztiar)

צו פערזאנען

הוֹנְדָעָת יָאָר מַאנִיטָּאָבָּא

צַו דֵּיר "מַאנִיטָּאָבָּא", אַ לְוִיב מִיר זִינְגָּעָן,
אַ מְחַנָּה, וּוֹאָס בַּעֲסָעָר פּוֹן זִילְבָּעָר זָאל קְלִינְגָּעָן,
בַּעֲסָעָר פּוֹן בְּלוּמָעָן וּוֹאָס וּוֹעֲרָן פָּאַרְשָׁמָאָכָט,
אֲפִילּוּ פּוֹן דָּעַם, וּוֹאָס פּוֹן גָּאַלְד וּוֹעֲרָט גַּעֲמָאָכָט.

× × × × ×

דָּאָס לוֹיב וּוֹאָס דָוֶרֶךְ יַאֲרָן הַאֲבָן פָּעַלְקָעָר גַּעַזְוָנְגָּעָן,
מִיטּ פְּרַעַכְתִּיקָע טַעַנְעָר אַ תְּפִילָה-גַּעַזְאָנָגּוּ,
אַ הַאֲרַצְיִיקָע תְּפִילָה מִיטּ לִיבָּשָׁאָפָט בַּאֲשָׁאָפָן,
צַו דֵּיר, "מַאנִיטָּאָבָּא" מִיטּ שְׁטָאָרָקָן גַּעַדְרָאָנָגּוּ.

× × × × ×

וּוֹעֵן עַרְגָּעֶץ הָאָט גַּעַשְׁטוּרָעָמֶט אַ בְּלוֹטִיקָע שָׂוֹעָרֶד,
אוֹמְשָׁוֹלְדִיקָע לְעַבְנָס פָּאַרְשָׁנִיטָן,
הָאָט דָא, שְׁלוֹה גַּעַרְוָט אַוִּיפּ דִּין עַרְד
קִיִּין אַיִּינְצִיקָע גַּלְיַד הָאָט גַּעַלְיִיטָן.

× × × × ×

עַס קוּמוּן צַו דֵּיר דַּעֲרַשְׁלָאָגָעָנוּ, טְרִיבָּע
פָּאַרְשָׁקְלָאָפָטָע פּוֹן לְאַגְּעָרָן קְנַעַכְתּוּ,
אוֹנְטָעָר דִּיןְגָּעָן פְּלִיגְלָעָן, מַאנִיטָּאָבָּא לִיבָּעָ,
גִּיסְטוּ זִיִּי פְּרִיאִיהִיט אָוֹן רַעֲבָטָ.

× × × × ×

אַיִּן דָעַם הוֹנְדָעָתָן יָאָר פּוֹן דִּין עַקְזִיסְטָעָנֶץ,
קוּמוּן אַלְעָ דִּיךְ בַּאֲגָרִיסָן,
זָאלָן קוּמוּנָדָע דָוָרוֹת אַוִּיךְ זִיִּין גַּעַבְעַנְטָשָׁט,
דָעַם רַיִּיךְ פּוֹן דִּין גִּיסְטָ צַו גַּעַנִּיסָן!

צָר עַן קָאָרְעָן, גָּאָלָדָן עַל טָעָר גְּרוֹפָ

איַן אָוְנְדָּזָעָר רִיִּיכָּעָר יִידִישׁ שְׁפָרָאָר
גַּעֲפִין אֵיךְ נִיט וּוּעֲרַטָּעָר פִּילֶׁ,
זָאָלָן זִיְּין נִיט צָו שְׂוֹוָאָר
אוּיסְדָּרִיךְן אֵיךְ אָוְנְדָּזָעָר גַּעֲפִילֶׁ.

גַּעֲפִינְגָּעָן וּוּעֲרַטָּעָר בְּוּוִיל אָזִיְּינָעָ
הָאָרְצִיקָּעָ אָוָן וּוּיִיכָּעָ,
וּוִי אַקְלָאנְגָּ מִיט וּוּאַסְעָר רִיִּינָעָ
איַן דֵּי בָּעָרָג דֵּי הָוִיכָּעָ.

זָאָלָן שְׁטָרָאָמָעָן, זִיְּדָן, פְּלִיסָן
מִיט וּוּאָרְעַמְקִיִּתְ צָו אֵיךְ,
זָאָלָן גַּעֲבָן אֵיךְ צָו וּוּיְסָן -
וּוִי מִיר אַלְעָ שְׁעַצְנָ אֵיךְ.

פָּאָר אֵיכָעָר הָעָרְלָעְכָּעָר בָּאָצְיוֹנוֹג
צָוָם מְעַנְטָשְׁלָעָכָן פָּאָרְלָאנְגָּ,
פָּאָר דָּעַרְמוֹטִיךְן דֵּי שְׁטִימָנוֹגָ
מִיט קָאָלִיךְ אָוָן לְוִיב גַּעֲזָאנְגָּ.

טריביוט צו מרס. ראו ספיוואק

א מלאך מוז ניט האבן פלייגלען
וועיסע, זאלן זיין צושפריעיט.
"ער" מוז ניט פלייען אין די הימלען
אין דער לענג אונ אין דער ברהייט.

א מלאך קען אויך אויף דער עריך זיין
מייט א וויבער, גוטער הארץ,
וועס הערט זיך צו צום צוועיתנס פיין
אונ לינדער דעם ענטן זיין שמארץ.

א מלאך אין דער מענטש וועס טוט
מייט א ריינעם גוטן ווילן,
וועס באזיצט אין זיך פיל מוט
מעשים טובים צו דערפילן.

אין "גאלדנ-קלוב" סיيء אין "מושב זקנים"
אין פאר ראו ספיוואק גאר ניט וויט,
צו פארוויילן יעדן איינעם
געפינט זי תמיד פאר זיין צייט.

אין לאמיר אלע מייט גלעזער וויאין
ווענטשן איר אונ בענטשן, -
נאך פיל יארן טעטיק זיין
פאר דעם וואויל-זיין פון עלטערע מענטשן!

צו עלטי

ווען די פעדער אין מיין האנט
הויבט אן טאנצן, פירן,
עפֿן איך אין וואונדער-לאנד
ברײַיט פֿאָר די טירן.

דאָרט זוואו אלעָם לעבעט אוּן בליט,
זווֹו אלעָם פרײַיט זיך, אלעָם לאכט,
זווֹו די זוֹן פֿוֹן אוּיבָן גִּלְיָיט
אוּן אלעָם שטראָלט אין פֿולְעָר פרָאָכְט.

דאָרט, זווֹו טעֶמֶלעָן לוּיכְטָן, פֿינְקְלָעָן
מייט זילבעָר-שְׁטְרָאַלְעָנְדִּיקָן שִׁינְן,
אהֵין אוּיפֿ מִינְגָּע וְוָאנְדָּעָר-פֿלְיִיגְלָעָן
ברָעָנְג אַיך דִּיר אַרְיָין.

מייט דִּימְעָנְטָן, סָאָפִירָן,
באָצִירָט האָב אַיך דִּיְין קְרוּין,
אין הָעָל-בָּאָלוּיכְטָע שאָנְדָאַלְיָין
שְׁפִיגְלָט אָפּ דִּיְין חָן.

פְּרִינְצָן, לְאָרְדָּן דִּיר בָּאָגְרִיסָן,
הָעָפְלִיךְ דְּרִיקָן דִּיר דִּיְין האָנט,
דוּ בִּיסְט דָּעַם טְרוּיְמָעָרָם נָאָטוֹר-פְּרִינְצָעָסָן
אין דָּעַם צְוִיבָּעָר וְוָאנְדָּעָר-לאָאנְד!

פרײַינְד מײַנְגָּעֶר (צומ סאָוועטישן ייד)

פרײַינְד מײַנְגָּעֶר, ברודער, ווער זאלסט ניט זיין,

פאל דו בײַ זיך ניט אראָפֿ!

וואַי גרוּם זאלָק ניט זיין דײַנְגָּע לֵידִין אוֹן פִּין,
הוַיְךְ זאלסְטוֹ האַלְטָן דִּין קָפֶּן!

כָּאַטְשׁ דִּי עַרְד אַיְזַּ בָּאוּוֹשָׁן מִיט אָוּמְשָׁוְלְדִּיק בְּלוֹט,
אוֹן זִי פְּלִיסְטָן אַן שִׂיעָוָר, אַן אַ בְּרָגָג,
כָּאַטְשׁ דָּעָרְשָׁטִיקָט אַיְזַּ אִין דִּיר דָּאָס גַּעֲמִיטְלָעֶבֶן מָוֶת,
אוֹן דוֹ זָעַם נִיט פָּאָר זִיךְּ מַעַר דָּעַם וּוּגָג,

גָּלוֹיבָב, וּוּעַט אַנְשְׁטִיִּין אַ צִּימָט אוֹן דָּעָרְשָׁלָגָן וּוּעַט זִיין
דָּעַר מַעְרְדָּעָר, דִּי בְּלוֹט-דָּעָרְשָׁטִיקָעָ מַאְכָּט,
אַרוֹדִים וּוּעַט דִּי זָוָן מִיט אִיר גָּלָאנְץ אוֹן שִׁין
וּוּעַט בָּאַלְיִיכְּטָן דִּי פִּינְצְּטָעָרָעָ נַאְכָּט.

אוֹן נִיט זִיין אוַיְף דָּעַר וּוּעַט וּוּעַט קִיְּין הָאָס אוֹן קִיְּין טְרָעָרָן,
קִיְּין שְׁקָלָאָפּ אוֹן קִיְּין אַיְזְעָרָנָעָ קִיְּיטָן,
לִיבָּע, צְוָרִיק וּוּעַט זִיךְּ וּוּידָעָר אָוּמְקָעָרָן,
אוַיְף דָּעַר עַרְד וּוּעַט זִי לִיכְטִיקִיָּת שְׁפְּרִיאִיטָן.

אה, מײַין פְּרַײַינְד! נִיט קִיְּין פּוֹסְטָעָ חִלּוּמוֹת כְּקוּם צַו דִּיר וּוּעַבָּן, סָאָאָ
סָאָאָז נִיט גָּאָר אַ פָּאַלְשָׁעָר קְלָאנְגָּג,
נָאָר קוּמָעָן וּוּעַט עַט מִיט גְּרוֹזִיסְקִיִּיט אִין לְעָבָן
מִיט וּוּירְדָּע, מִיט לוֹיְבָּ אָוֹן גַּעַזְאָנָגָּב!

אהליים פון שלاكت פעלד

דו זעטט, מיין מאן, די פראקטפולע בלומען
אויף מיין יומ-טוב' דיקען קלוייד?
דאס איז א צייכן פון דיין קומען,
פון פיין אומגעעה הייער פרהייד.

זוי וועלן דיר פון אלץ דערציאילן,
פון די יארך וואס אן דיר,
מייט זייל, פלעג איר מיין בענקשאפט טיליגן,
פארגייסן טראדען אן א שיעור.

זוי וועלן לאא אויך דיר עדות זאגן,
או פון זינד בין איר לאא פרהייד.
וועדי זונן ביימס אנהויבן טאגן,
פארבליבן בין איר דיר געטרייד.

אציננד מיט דיין צוריק אומקערן,
פארבליליבן וועסטו מיט מיר אויף לאנג.
או נאנס פארז'יטע דוירך די טראדען,
מיר וועלן שנידן מיט געזאנג.

די טגענער וועלן זיך צופלייען
אייבער די הערצער פול מיט פרהייד,
וועדי דיבלווען וואס היינט בליען
אויף מיין יומ-טוב' דיקן קלוייד.
זו עריך סוווירסקי

א טרייסט וווארט

(צום סאוועטישן יייד)

ביסטו אנטוינט אין שווערטן לעבן,
דריקט א שטיין דיין צעוויניטיקט הארץ,
הער ניט אוּפַ צו האפן, שטרעבן,
און געהילט ווועט ז ייִן דיין שמארץ.

געפינסטו ניט א דואיך ארט
און אין פאלשן ווועלט ביסטו מיד,
זוכן זאלסטו א טרייסט-ווארט
אין די שוררות פון מיין ליד.

הבן דיר פארשטוייסן מענטשן,
וילן זי די ניט פארשטיין,
האָפַ צו גאט, ער ווועט דיר בענטשן,
אראָפַ ווועט פון דיין הארץ דער שטיין.

"ער" ווועט דיר געבן מוט צו שטרעבן,
זו באהערשן גליק און פריד,
אין דיין פארצווינפלט שווערטן לעבן
וואָעט ניט וויסן מער פון לייד.

דעך הימל אין ישראאל

צו ברכה קאפאשטיין

זְרַעַלָּן, דִּימְעָנֶטֶן אֹוֹן פֻּעָרֵל
זָאַבָּן אַיְן דִּיְין לִיד גַּעֲקָלוֹנְגָעָן.
גַּעֲצִיגָּן הַאַסְטָן זַיִן אוֹרִיף אַשְׁנִירֵל
וּוֹעֵן דַּעַם "הַיְמָל אַיְן יִשְׂרָאֵל" הַאַסְטָן בָּאוֹנוֹנְגָעָן.

לִיכְטִיק-בָּלוֹי הַאַסְטָן אִים גַּעֲמָלָן,
גַּעֲרָעַדְתָּ הַאַט עַר בָּא דִּיר, גַּעֲלָאָכְטָן,
וּוֹעֵן אוֹרִיף דִּי הוַיְכָעַ בָּעָרְג אֹוֹן טָאַלָּן
הַאַט דִּי מַזְעָן אַיְן דִּיר גַּעֲוּוֹאָכְטָן.

וּוֹי קָעָן עַר טְרוֹוִיעָרִיךְ דָּאָרְטָן זַיִּינָן,
וּוֹי קָעָן עַר גַּאֲרְנִיטָן קוּוֹעַלָּן,
וּוֹעֵן עַר גִּיסְטָן זַיִּינָן קְלָאָרָן שַׁיִּינָן,
אוֹרִיף דִּי שְׁפִילְעָוּוֹדִיקָעַ וּוֹעַלְלָן!

וּוֹעֵן סְקָלִינְגָטָן דִּיְין פְּרָעַכְטִיקָן לִיד
אַיְבעָרָאֵל וּוֹו וּוֹאָקְסָט אֹוֹן גְּרִינְטָן,
וּוֹוֹ דַּעַר וּוֹאַנְדָּעַרְעַנְדָּעַר לִיד
דָּאָרְטָן, בָּא אִים, זַיִּינָן טְרוּוִים גַּעֲפִינְטָן!

וּוֹעֵן אוֹיסְגַּעַצִּירָטָן סְלָאָנְדָן מִיטָּ פְּרִיהִיהִיטָן פָּאנְעָן,
אֹוֹן בָּאוֹוָאָקְסָן אַיְזָמִיטָן וּוֹעַלְדָּעַר יְוָנָג אֹוֹן פְּרִישָׁן,
וּוֹעֵן בָּאַלְיִיכְטָעַט אַיְזָדָעַר הַיְמָל מִיטָּ צָעָן זְוָנְעָן,
אֹוֹן יְעָדָן אַיְזָדָם לְעַבְנָן לִיבָּן אֹוֹן זִיכָּן!

צו א דיקטער

פארגעם אין דעם **כֹּאֲסָם** פון בלוטייקע טיג,
אין דעם גלוטה וואס שלעפנ ביסט מיד,
די שטעכיקע דערגער ראם-אָפַּ פון דיינן וועג
וואס שטעכן אוֹן שנײַידֶן דיינן לידן!

הער זיך נאר צו, צום שפראך פון די זאנגען
אוֹן די ווינטַן וואס ארום זיך יאגַן,
צי דען ניט צו דיר מעלאדיישע קלאנגען
פון טייכַן אוֹן וועלדער זיך טראגן?

דעך אוֹיַף דעם שליעדר אוֹן זע ווי דערוואכט
האט אין פרילינג די דופטיקע בלום,
וואי פִּיגְלַ-טְרָעַלְן מיט ליבלעכע פראכט
קלינגען ארום אוֹן ארום.

צעבלאָז-זשע, אה דיקטער, דעם פונק וואס פארבליבַּן,
דעם הייליקן פונק, מיט דיינן דיקטערשן מוויל,
אוֹן גרייניג וועט דיר זיין צו שאפַּן אוֹן ליבַּן
אין דעם וועלט פון שוידער אוֹן גרויל!...

צום דיקטערס 07טן געבעוירן-טאָג

אייז דעם פִּיעַרְוָנְג פֹּוֹן דִּין גַּעֲבּוּרֶן-טָאָג, –
זָאָג מֵיד דִּיקְטָאָר, אַיְך בָּעֵט דִּיךְ, זָאָג!
בִּיסְטוֹ אַלְט שְׂוִינְ, זִיְיעַר מִיד
זִינְגָעַן נָאָר דִּין הָאָרְצִיךְ לִידְ,
דוֹלְדָן, דּוֹלְדָן אוֹיְף דָּעָר עָרָד
דאָס פָּאָרְנִיכְטָוָנְג פֹּוֹן דעם שְׂוּעָרָד,
צָהָעָרָן דעם קְרָעָכְץ אָוֹן פִּינְ
פֹּוֹן דעם מַעֲנְטָשָׁנָם עַלְנָד זִיְינְ?
זָעַסְטוֹ אִיְינְ פָּאָר זִיךְ דעם גְּלִיךְ
גָּעָרָן גִּיְינְ שְׂוִינְ אוֹיְף צָוְרִיךְ, אָאָ
די זִיסְטָן קְלָאנְגָעַן צָו דָעָרְשִׁיכְן
קִיְינְעָמָס הָאָרֶץ שְׂוִינְ מַעְרָנְטָן קְוּוִיכְן?
אָדָעָר וּוֹיִיצְטָן זִיךְ דִּיךְ גָּאָר אָוִים
אוֹז עָרְשָׁת פֹּוֹן וּוֹיְגָעָלָעָ קְרִיכְסָט אָרוֹויִסְ,
אוֹז דָו בִּיסְטָן וּוֹיְ עָרְשָׁת גַּעֲבּוּרֶן,
בְּלוֹוִיז אִיְינְ יָאָר אִיז דִּיךְ גַּעֲוָוָרֶן,
אוֹז דָו שְׁפִילְסָט זִיךְ מִיט דָעָר פָּעָן
מִיט דעם גָּאנְצָן קִינְדָעָרְשִׁ-בְּרָעָן,
אוֹז דָו האָסְטָן, וּוֹיְ עָרְשָׁת פֹּוֹן נַעֲכָטָן,
אָנְגָעָפָאָנְגָעַן לִידָעָר פָּלְעָכָטָן,
אוֹז עַס צִיט דִּיךְ אָן אַ ברְעָג
שְׁפָאָנָעָן אוֹיְף דִּין לְעַבְנָס וּוּעָגָ,
אוֹן דָו וּוֹעָרְסָט גָּאָר קִיְינְ מַאל מִיד
זִינְגָעַן, זִינְגָעַן דָּס אִיְיבִּיךְ לִידְ!

או א זינגעט

מיט געטליכער גדרויסקייט פאר אונדז האסט ערווואכט,
אונדזערע הערצער געקווייקט
וואי א מוטער איד קינד אין מזרח, דיקער נאכט,
האסטו מיט דיין ליד אונדז געווייגט.

געווייגט אוֹן געטראָגן אונדז ווּוַיִּט אין הימל
האָבָן האָרְצִיקָע לִירְשָׁע טָעַנְעָר,
וואַי בְּלוּמָעָן קְרָאָנָצָן אֵין אֶ צְוִיבָעָר-דְּרִימָל,
האסט געפֿלאָכָטָן אלְץָ פְּרָעָכְטִיקָעָר, שָׁעַנְעָר.

מיט זַיִּה האָסָט באָאוּבָעָרט יַעֲטָוּעָדָעָרָנָס גַּעַמִּיט,
געַרְיָרְטָה האָבָן זַיִּה מִיר בֵּין טְרָעָרָן.
מיַר דָּאָכָט, כְּהָאָב יַעֲדָן קְלָאָנָגָ דִּינָס פָּאָרָהִיט,
נָאָר לְאָנָג בְּזַאלְקָעָנָעָן זַיִּה הַעֲרָן.
אַ גַּעַוְוִינְטָ פָּאָר דָּעָר וּזְעָלָט, אַ שְׂטָאָלָץ פָּאָרָן פָּאָלָק,
בִּיסְטוֹ אַונְדְּזָעָר לִיבְלִינְג-סְטִירָר,
מיַר וּוּוִינְטָשָׁן דִּיר גְּלִיקָ, אֵין לְעָבָן דָּעַרְפָּאָלָג,
מיַר בּוֹקָן זַיִּר אלְעָ פָּאָר דִּיר!

זאג מיר, מארטע:

וואו האסטו געקענט דעם הימל דערגרייכן

צו שעפַן פוֹן קוּוָּאַלְּ דעם הימלשן חַן?

וואו האסטו גענוּמָעַן אֶזָּא לִיְתָעֵר אַהוִיכַן,

צו קרייכַן אלְּצָהַכְּבָּר, אלְּצָהַכְּבָּר צו גִּינְזָן?

צי האט דיר אַמְּלָאָר אַנְקָעָגָן גַּעֲנוּמָעַן

אוֹן מִיט דעם צוּיְבָּעָר פוֹן הַיָּמָל גַּעֲברָאָכָט,

צי אָפְשָׁר אַוִיכָּף דֵּי פְּלִיגְלָעָן אַוִיכָּף זִינְגָּעָן גַּעֲנוּמָעַן

אוֹן דֵּיךְ אַיְינְגָּהַילְּט אִין הַיָּמָלְשָׁן פְּרָאָכָט?

זאג מיר, מארטע:

וואו לִיגְט דָּעַר סָודְוֹן פוֹן דָּעַם כִּישׁוּף פָּרָאָרָגָן

וואס האט דֵּיךְ פָּאָרוֹוָאנְדָלְט אִין אַפְּרָעָכְטִיק בְּלוּם,

וּוְעַלְכָּעַ, דֵּי זָוָן בָּאָגְרִיסָט אִין פְּרִימָאָרָגָן,

וּוְעַלְכָּעַ, דָּעַר טְרוּיְמָעָר בָּאָזִינְגָּט אִין זִינְגָּט טְרוּיְם?

טיעערען כלה, שיינע כלה,
ווערטו ווער ב' בין?
ב' בין דער בדוח פון אמאל,
באזונגען כלהס אן א צאל.
פארגאָסן טערען אָן אַ שיעור,
האָבן כלהס אַיִּינָם יומַ-הדיין,
געבעטן דעם, וואָם לעבט עוֹווָיגַ
זוֹ באַשְׁיַּינְעַן זִיְּעַר זִיְּוָוִיגַ.
היאָנַט צַע אֵיךְ נִיט אַיִּינְדִּינְעַ אַוְיָגַן
קִיְּין אַיִּינְצִיךְ טְרָעָר,
זַאל זַיךְ לִיְּגַן
אוֹיף דִּיְּין גַּעֲמִיט שְׂוֹעוֹרַ.
אָפְּשָׁר גָּאָר בִּיסְטוֹ גַּעֲרָכְטָן:
בִּיסְטו שְׂוִין נִיט מַעַר בָּא דִיְּין מַן אַקְנָעַט,
דוֹ קָעַנְסָט אַלְיִין,
דִּיְּין וּוּעַלְטָל בָּאַשְׁטִיַּין,
אַן קָלָגַן, אַן גַּעֲוַוִּיַּין.
זוֹ וואָם דעם אלט-מאָזִישָׁן בְּדָחָן העָרָן,
גִּיסְד אָוָן גִּיסְד אַומְזִיסְטָע טְרָעָרָן.
סְׁוּעַט אַוְנְטָעָר דָּעָר חָופָה
דִּיְּין באַשְׁעַרְטָעָר,
דיְּר אַנְטָאן סְׁרִינְגָּל
מיְּט אַגְּלָעַכְטָעָר.
דִּיְּין מַאמָּע אַיִּן גַּן-עַדְן,
וועַעַט זַיךְ מִיעַן
פאר אֵיךְ בִּיְּדָן,
אוֹן אֵידָן, אוֹיף אַיִּיעַר האַנְיָמוֹן,
וּוֹוֹ בְּרָאָטָן וּוּעַט אֵיךְ
די האַוּוָאי זָוָן,
וּוּעַט אֵיךְ זִיְּין וּוּוִיל אָוָן שִׁינְן,
וּוֹי אֵידָן וּוּינְטָשָׁט זַיךְ אַלְיִין,
וְנָאָמֶר אַמְּן!!

צו א ניי געבערין קינד

לייבעム קינד, – דו האסט מיט דיין קומען
אנגעפילט די טאג מיט פרידן,
פריש צעליטע קראאנץ בלווען
דיין וויגעלע באקלידן.

צערטלאט דיך די זונ איז הימל
מיט גאלד באלו יכטע שטראלן,
פילן אן מיט לוטס דיין דריימל
צויבער פיגיגל טרעלאן.

וועסט וואקסן קינד, די וועטלט באגרייפן
אייר גרויסקייט, מיט דערפאלג.
נווץ גיסטיקע וועסט ברענגן
צו דער מענטשהייט, צו דיין פאלק!
ווינטשן מיד מיט גלעזער וווײין
אלע דא צו זאמען:
אימער לייכטיק זאל דיר זיין,
נחת טאטע-מאמען!

צָרָא קִינְד

קליגינע קארראפוזע
פוץ נאטור געווועבעט,
שעפערישע מוזע
ווארקט אין דיר אוּן לעבט.

נאקעט בייסטו, בארכוועס,
קלידיער איז דיר פרעםד,
שטעקן דיקע פאלקעלעך
פוץ דעם בלוייזן העמד.

די לבנה איז דיבַּן שוועסטער,
די שמערן דיגינע ברידערלעך,
דורך די בישוף-פאנצטער
זינגען זיַּי דיר לידעלעך.

הויבסטו דיגינע הענטעלעך,
ווען צו זיַּי דר טאנצט,
נאטור, - אירע פלאכטעלעך,
אין דיבַּן נשמה פלאנצת.

הויבן זיַּי דיך, דריינע זיַּי דיך,
וועי דער וויבט אין פעלד,
וועי א מעשה' לע א דיבטערשע,
מיט א ריטער-העלד.

(צ'ו ל...)

אייך האב אייר סמייכל פארלוירן,
כ'זורך עם אונ קען ניט געפינען,
נטיט און מיין וועבעונג דעם קלארן,
נטיט און פאנטאטישן ספינען.

דאכט זיך, אייך באל עס אט-אט,
ווען פארחלומט כ'שלים די אויגן,
אונ פלוצלונג, אה מיין גאט,
שפורלאז ווערט עס פארפלויגן ...

רייצט מיך אונ פינייקט דער בענקען,
איין שטילן צעד קוק אייך אהיזן, -
ווע דער היינט אונ דער נעכטן פארזינקען
אן לעבן ... אן גלויבן ... אן זיין....

צִי גַעֲדָעַנְקַסְטָו מִיִּין קִינְד?

צִי גַעֲדָעַנְקַסְטָו מִיִּין קִינְד
דוֹי מִיט יָאָרֶן צְוָרִיךְ גַעֲוֹוִידְמַעַט מְרָסֶס. טָאנְגַע יְוָדָאוֹ
בִּיסְט פָאָרְפָלִיְיגָן פּוֹן מִיר
דוֹי אֵין חָלוֹם מִיִּין גַלִיק?

דוֹ הָאָסְט מִין גַעֲדָעַנְקָט,
נָאָר דֵי בָאָבָע גַעֲמָאָנְט,
נָאָר דֵיְר בָהָאָב גַעֲבָעַנְקָט
תָמִיד דֵיְךְ נָאָר דָעַרְמָאָנְט.

אַצִינְד בֵין אִירְךְ אַלְט,-
דָא אַיִינְזָאמֶל אַלְיִין,
פָאָר מִיר דֵיְין גַעֲשָׁתָאָלֶט
שְׂוּעוּבָט אָרוֹם מְלָא-חָן,
די אַיְגָעַלְעָךְ דִיְיָנָע וּוֹי פָעַרְעַלְעָךְ צְוּוֹי
וּוֹי דִימָעָטָן שִׁיְיָנָעָן זִיִי.

דוֹי וּוֹאַלְט אִיר יְעַצֵט
וּוִידָעָר גַלְיְקָלְעָךְ גַעֲשָׁעָצָט
צֹהָעָרְן דֵיְין קוֹל
וּוֹי מִיט יָאָרֶן אַמְאָל. -

וּוֹעֵן אֵין וּוֹעֲגָל גַעֲפִירְט
דֵיְךְ אֵין זְוַנְיִקְעָ טָעָג,
מִיט טְרָעָרְן בָאָצִירְט,
הָאָב אִיר, קִינְד מִיִינְס, דֵיְין וּוֹעֵג... .

אַצִינְד בֵין אִירְךְ אַלְט, -
— — — — —

(גַעֲזְוָנְגָעָן מִיט דָעַם עַנְיוּוּעַרְסָעָרִי" מַעְלָאָדִי

ווע נעמט מען שוין טרערן?

(אויף זיין פריציטיקון קבר - צו יודאך)

ווע נעמט מען שוין טרערן צו גיטן אלץ מער
דעם שמערכזליךן ווינטיך אינצושטילן,
וועס האט זיך געליגט אויפן הארץ שוווער
און צעבראכן אויף איביך די געפילן.

רבוננו של עולם! דארפ איך דיר זאגן
צו טאן מיט אונדז חסד און מלידערן דיין שטראף,
וועיסטו אליען ניט וויפיל הערצער ס'נאגן
און צייט שוין צו מאכן צו די צרות א סוף!

צו וועס נאך א הארץ פון א מוטעד צעריסן
פאריתומט איזן עופעלע אין ווינגןאר וועס ליגט
אונ ווי טאג אזי נאכט, טוט זי טרערן פרגיסן
אויף דאס ליאד וועס מיט טרויער ס'וינגעלע ווינט?

צו וועס, אה צו וועס, האסט א שטורות צעטראגן
אייבער דעם גארטן אזי שרעקלען און בייז,
אונ האט מיט זיך אויסגעדריסן, פארטראגן
אזה יונגע צעבליטע און צערטלעכע רוייז!

יא גאטענינו, אמרת? ביסט חמיד גערעכט,
דיין הייליקן ווילן מיר קענען ניט שטערן,
אבער דעם ווינטיך, דעם שמערכזליךן ווינטיך,
אלץ מער צו פרגיסן, ווע נעמט מען שוין טרערן?

פערזענלי בע לידער

קלאפט דער זיגיגער

(צו מיין 575ן געבורטסטעגן)

קלאפט דער זיגיגער : טיק-טאָק, טיק-טאָק,
לויפט אוועק די צייט,
אוֹן די שיינע יוגנט יארַן
פארבליבֵּן זיינען וווײַיט.

קלאפט אוֹן קלאפט דער זיגיגער אוִים
די רגעס מיט די שטונדַן
איַן דעם שטומען אייבֿיקִיט
ווערַן זיִ פֿאַרשׂוֹואָונַן.

קלאָפֶ נִיט, זִיגִיגֶר, אַיִיל נִיט, כָּאָפֶ נִיט,
זָע, וּוְיַ אִיךְ וּוְעָרָאלַט,
אוֹן דער זִיגִיגֶר, טִיק-טָאָק, טִיק-טָאָק,
סְהֻלְּפֶט נִיט שְׁרִיְעָן – גּוּוֹאַלְדַּ!

צור מילן 87טנ געבערטסטעאג

און דיר, מיין יוגנד, בין איך פארלארן,
דו פעלסט מיר אוים אויף יעדן טראט.
ווען דו צעסט וואס פון מיר איז געוווארן,
עם העלפט ניט בעטן אונ טענהן צו גאט.

די גרויעס עלטער איז צו מיר געקומען
אונ האט געמאכט פון מיר א טעל,
מייט הוצפה החאָט זי דיין פלאץ פארנוומען,
אונ זאגט, אָז זי האט מייט זיך א באפעל.

און הערשן אונ טאן מיט מיר אלץ וואס זי וויל,
משיעדען טראט גייט זי מיר נאָך.
זי פירט דורך מיט דוגצע איד טייווולישן שפיל,
אין האָצֵן א קלעם, אין די זיינט א שטאָר.

עם פעלן ניט שוונאים וואס שטעלן צו
פארניבטונג געוווער דעם. הוצה דעם אלטן,
זיי שיטן אונ קנאָלן, גיבן ניט רו,
ס' איז פון זיי ניט אויסצַן האָלטן.

איך בעט דיך יוגנט, זיי ניט פארלארן
שטעל זיך אנטקעגן ווי לאנג נאָך באשערט,
שלאג צורייך מיט פארעקסנטן צארן,
וויל אָן דיר, האט מיין לעבן קיין ווערט.

זו מײַן נײַין אָרְן זִיבָּעָצִיקָן גַּעֲבֹרִין-טָאג

אָךְ דָו יְוָגָנֶט, פָּאַלְשָׁע, וּוַיְלָדָע,
וּוֵי גְּרִיְזָם דָו הָאָסְטָמִיךְ גַּעֲנָאָרֶט,
מִיטְ קָאַלִּירָן צָאַרְטָעָ, מִילָדָע,
הָאָסְטָפָאַנְטָאָזִיעָס גַּעֲפָאָרְבָּט.

מִיטְ זִיְ הָאָסְטָוּמִין קָאָפְ פָאַרְדָּרְיִיטָ,
בִּיזְ צָוָם הַיְמָלָ, בִּיזְןְ הוֹיָרָ,
כִּישָׁוֹף מַעַשָּׂהָ לְאָרְדָעְצִיְילָטָ,
וּוָאָסְ צָוְבָלָאוֹן זִיךְרָ וּוֵיְ רֹויָרָ.

הָאָסְטָמִין בָּעַסְטָעָ צִיְינִיטָ בָּאַרְוִיְבָטָ,
אַלְץְ אַפְגָעְלִיְיִיגְטָ אַוִיכְ שְׁפָעַטָעָרָ,
הָאַרְצִיקָה אַבְ אַיְךְ דִּירָ גַּעֲגָלוֹיְבָטָ,
צָוָם סֻוֹף בִּיסְטָוּמִין פָאַרְעָטָעָרָ.

דיַיְנָעָ אַוְצָרוֹתָהָאָסְטָוּמִ פָאַרְבָּאָרְגָּן
פָוָן מִיךְ, עַרְגָעָץ וּוַיִּיטָּ,
הָאָסְטָפָאַרְשָׁטָעָלָט דָעָם וּוּעָגָ צָוָם מַאְרָגָן
אוֹן פָאַרְזָעָעָן אַוִיכְ דָעָם הַיְיִינָטָ.

וּוֵי גַּעֲמִין אָוָן וּוֵי פָאַרְדָּאָרְבָּן
הָאָסְטָמִיטָ תָּאוֹוָה מִיךְ גַּעֲבָרָעָנֶטָ,
נָאָרָ נִיטְ אַיְינְנָעָרָ וּוּעָטָ אַקְרָבָן
אַדְיִינְפָּאָלָן אִיןְ דיַיְנָעָ העַנְטָ...

אָךְ דָו יְוָגָנֶט, זִיסְטָעָ, לִיבָעָ,
וּוֵי גְּרִיְזָם דָו הָאָסְטָמִיךְ גַּעֲנָאָרֶטָ,
אִיןְ דִי קָאַלְטָעָ טָעָגָ, מִיְיָנָעָ, דִי טָרִיבָעָ,
וּוֵי וּוֹאַלְטָ אַיְךְ, דִירָ יַעַצְטָ גַּעֲגָרָטָ!

זאל איך? צו מיין 08טנ געבעוירן-טאגו.

זאל איך יוגנט, דיך באזינגען,
צַי זאל איך דיך באוועיגען?
צַי זאלן מעלאדייטש צעקלינגען
אוֹן דיך, מיט זיי באשיניינען?
צַי זאל איך נאך דיך שבעה זיצַן
אוֹן אֵין טרויער זיך אייננהילן?
צַי זאל איך גאר זיך לוטטיך וויצַן
אוֹן מיט זיי מײַן אומעט שטילן?

זו מײַן אַכְזִיקָּטָן גַּעֲבֹרֶתְסְּטוֹג

ווען איך פֿאַרטְרָאַכְט זִיךְ.

ווען איך פֿאַרטְרָאַכְט זִיךְ, אוֹן זֶה פֿאַר דֵי אוֹיגַן
די יַאֲרֵן פֿוֹן לְאַנְגָּג, מִיט יְוָגָנָט בָּאֲגָלִיִּט,
וּוּרְטָדָן דָּעַר הַיְמָל מִיט וּוּאַלְקָנָס פֿאַרְצְוִיגַן
מִיט שְׂוּוּיְמַעְנְדָע טְרָעָרָן צַעַשְׁפְּרִיִּיט.

צַוְשְׁמַעְלָצָן דֵי וּוּאַלְקָנָס זְוִדִּיקָע טְרָעָרָן
אוֹן רִינְגָּעָן אַרְאָפְּ מִיט הַיְמָלָשָׁן קְלָאַנְגָּג.
אַ שְׁטִים אֵין דָעַר לוֹפֶט לְאוֹזֶט זִיךְ דָאַן הַעֲרָן,
וּוָאָס וּוּעַקְט אֵין מִיד דָעַם טִיפְסָטָן פֿאַרְלָאַנְגָּג.

דָאַן וּוּעָר אֵיךְ דַעְרָטְרוֹנְקָעָן אֵין מַעַלְאָדִישָׁע יְמַעַן
פֿאַרְזְוָנְקָעָן אֵין טְרוֹיְמַעַן אוֹן לוֹסֶט.
דָאַךְ קָעְנְשָׁן דֵי כּוּוֹאַלְיָעָס נִימְט לְעַשְׁן דֵי פֿלָאַמְעָן,
די גַעַטְלָעַכְע פֿלָאַמְעָן, אֵין מַיְיָן גַלְיָעְנָדָן בְּרוֹסֶט.

די זומערדייקע טאג

די זומערדייקע טאג, די שיינגע,
זייןגען מער ניטא איזינגע,
גרוייע וואלקנס ציינ זיך אלץ מער,
דעך היפל אין אין גרווי פארצוויגן,
די פיגעלעך אוועקגעפלויגן,
וואי בענק איך נאך די שיינגע זומער-טאג!

די פלייס טיכעלעך שוין הויבן אן צו פרירן,
פאריגלט זייןגען אלע פענטער, אלע טירן,
וואי בענק איך נאך די שיינגע זומער-טאג!

דעך פרילינג ווועט צוריק נאך קומען,
אין גרטן וועלן בליען בלומען,
בלעטער, גראזן וועלן אבא גריין נאך זיין,
פייגל-טרעלן וועלן קלינגען
פרילינג-ליידער וועלן זינגען
די יונגנט ווועט ניט קומען מער צוריק.

אייז-וועה, די יונגנט ווועט זיך קיין מאל מער ניט קערן,
אומזיסטע טרוימען, אי, אומזיסטע גיסן טרעדן,
וואי בענק איך נאך די שיינגע יונגנט-טאג!

רוסיש מעלאדי:

אוֹטְרָא נַאֲסְטוּפָאִיעַת

צומ אנדען פון מײַן שווערטער
ראשו מאָסָס.

מייט דעם געשאָנס פון גרויסן גאט
האָסְטוּ די שִׁינְיֶן ווועלט באָזונְגָעָן,
פלוצְלוֹנְג האָט דעם זִיסְן קְלָאנְג
גרויזָאמ, דער טוּיט פֿאַרְשְׁלוֹנְגָעָן.

איַן שְׁטוּמָעָן צָעֵר גַּעֲקוּמָעָן איַז דָּעֵר שִׁינְידָן,
סְאַיְזָ אלְץ אָזָעָק, סְאַיְזָ אלְץ פֿאַרְיְיבָעָר,
מיַט וּמָעָמָעָן שְׁווּעָטָעָר, וּוּעָל אַיְךְ אַצְינְדָן רִינְידָן,
דָּעַרְמָאָגָעָן די, וּוָאָס זִינְגָעָן טִיעָר אָוָן לִיבָּעָר.

יָוָגָנְטָ-בִּילְדָעָר שְׁוּעָבָן פָּאָר די אוִיגָן
אוָן וּוּעָקָן דָּאָם פֿאַרְגָּאָנְגָעָן אלְץ מָעָר,
איַן נֻעְבָּעָלְדִיקָן עַבָּר וּוּרָן זִיִּי פֿאַרְפְּלוֹיִיגָן
אוָן רִינְטָ אַרְאָפָן פָּוָן אוִיגָן אַבעְקָעְנָדָע טְרָעָר...

מיין שוועסטער א פלייכטלינג

אין וווײיטן טיביר, אין דעם קאלטן,
געפינט זיך א קבר לעם בוים,
אין אים ליגט מיין שוועסטער באהאלטן
פאריאגט פון איר איגענער היים.

איך לעצטן אטעם געגעבן,
פון מאן אוּן קינדער צעשיידט,
פארענדיגט האט זי דארט איך לעבען,
אין שרעלעכע ליידן אוּן נויט.

ניט געקענט האט זי איך גורל דעם שווערן
אדיבערטראגן מיט מוט,
צורך אהיים זיך אומקערן
פון נאציז פארטריבענען רוט.

× × × × ×

א מותנה (צו מיין זונס געבעוירן-טאָג)

א מותנה פאר דיר,
איין הארץן ביינ מיר,
האב איך אויסבאהאלטן,
מייט ליבעס געמאיט,
האב איך עם געהיט,
וואוי הייליג צו האלטן!
ווען טאג נאך איזיינע
וואוי היינט זאלן קומען,
באציגרטע מייט שיינע
פראכטפולדע בלומען,
וואעל איך די מותנה
דאָן נעמען פון הארץן,
אוּן אויף דיאינע לייפֿן
וואוי א דימענד
זאל גלאנץן!

צו מיגן טיענער קינד (אין דער ארמיי)

געכטן ערשת דיין בריוו ערעהאלטן
געליגענט אים מיט ליבע אוּן פריד,
ס' ציט זיך לאנג די צייט צו ווארטן,
ביז איבעררייסן וועסט דעם אפשיד.

מיר צילין די טאג אוּן די מאנאטן
ווען זיגן זאל די וועלט,
אפלאוּן זאל מען די סאלדאטן
איידער קומען וועט די קעלט.

האפענונג, געדולד אין מוט
האט אוֹנדז די נאטור געשאנקען
צו ליידן ביז וועט ווערטן גוט
ניט דארפֿן זאלן מיר מער בענקען.

דו וועסט מיין זוּן אהיכים באלאד קומען
בויען ס' לעבן פון ס' נגי,
וואי אין גארטן די בלומען
וועסטו ווידער פילן פרידי.

פארענדיקן וועסטו דיין שולע,
דאַס איז וואָס מיר ווינטשן, שטראָבען.
נחת נאָך פון דייר אַ פולע
וועלן מיר דערלעבן.

די בלומען וואמ דו האט געבראכט
וווען אויף ראש השנה אהיכים ביטטו געקומען
ווערן שוין פארוועיאגעט, פארשמאכט,
דייז שיניינע, שמעקענדיקע בלומען.

כאטש זיַי קוקן שוין אוים ווי צעדארטע
און שמעקן שוין ניט איזוי פריש,
דרמאגען זיַי פון טיג די געגארטע,
וווען געזעטן ביטט מיט אונדז ארכום טיש.

זיַי וועלן נאך לאנג איזוי שטיין
ביז ברענגען ווועסטו אנדערע, ניעוּ,
וואם וועלן אויסזען שיין,
און שמעקן איזוי פריש, אַ מהיה.

יעדעם בלעטל וואם האט גענומען צובליען
און צעווואקסן זיך צו דריי און צו פיר,
האט גענומען ביימ הארצן ציען,
א בענקשאפט אהין צו דיר.

קoom זשע אהיכים, גיבכער קומ!
וווען דעם בריוו צו דיר ענדיק איך שריבין,
לעבט נאך, איין איינציגיקע בלום,
די קען מער איזוי פיט פארבליבין...

צָוְרִיק מִיט זַיְבֶּן אָוָן צְוּוֹאַנְצִיךְ יִאָר
אַיְזָה פָּאַרְבָּלִיבָּן אִין זְכָרוֹן,
אַזְוַיִּ, וּזְוַיִּ נִימַּט פָּאַרְלָאָפָּן גַּאָר
פָּאַרְבָּיִ אַזְוַיִּ פִּילִיְאָרָן.

אַזְוַיִּ וּזְוַיִּ נִימַּט פָּאַרְפָּלוֹוִיגָּן
אַיְאָרְ נַאֲרְ אַיְאָרְ,
אַזְוַיִּ פְּרִישָׁ פָּאַרְ מִיְּנָעָ אַוְיִיגָּן
זָעָ אַיְרְ אַלְעָם קְלָאָר.

מְקֻעָן דָעַן יְוָגָנָט לִיְיִכְתָּ פָּאַרְגָּעָסָן?
נַאֲרְ זַיִּרְ, זַיִּ לְאַזְטָ אַיְבָעָר אַפְלָעָקְ,
אַיְרְ פּוֹנָקְ קֻעָן זַיִּרְ קִיְּינָן מַאְלָ אַוְיִסְלָעָשָׂן,
זְכָרוֹנוֹחַ נַאֲרְ אַיְרְ וּוּעָקְ...

אַט זָעָ אַיְךְ דִּיְרְ וּזְוַיִּ עַרְשָׁת גַּעֲבֹנוּ יִרְזָן,
אַט קְעָנוֹסָטוֹ גִּיְיָן שְׂוִין אַלְיִינְ,
אַט בְּרַ-מְצֻוָּה בִּיסְטָ גַּעֲוֹוָאָרָן
אוָן דָעַט מְפִתְּיֵרְ זָאָגָסָטוֹ שִׂיְיָן.

אַט בִּיסְטוֹ שְׂוִין אַסְאַלְדָאָטְ,
מִירְ לְעַבְנָן אַיְבָעָר שְׁרָעָקְ,
אַט הַאָסָטוֹ חַתּוֹנָה גַּעַחָאָטְ,
אוָן בִּיסְטָ פּוֹן אַוְנְדָז אַוְוּעָקְ.

צָרַ חֲתֹן־כֶּלֶה (צָו מִין זְוַנֵּס חֲתֹונָה)

איבער דעם דויישיקן ים פון ברוייזענדן לעבן
אפשרו ימען זייט איר בײידע גרייט,
מיט האך אוֹן מיט מוט, מיט אידעהן צו שטראבען
מיט בלומען אייערע וועגן צושפּרײַט.

אהיז, צו די וווײַיטע פאנטאָfftישׁע ברעגן
מיט די כוֹוָאלִיעַס זִיךְר אַנְשָׁטְרִיכִינְגָּעַן, קעְמָפָן,
מֶזְלָאָוֹן גְּלִיקָזָאָל אַיְיךְ קְוֹמָעָן אַנְקָעָגָן
אוֹן גָּאָט זָאָל אַיְיךְ קִינְדָּעָרְלָעָךְ הַעֲלָפָן!

גרינְג זָאָל אַיְיךְ זִיךְר אָוִיפָּע דעם רִיְיזָעָנְדָן שִׁיבָּע
זִיךְר טְרָאָגָן חַמִּיד אַיְנָאַיִינָעָם,
פָּוֹן גְּלוֹחַ נִיט וּוְיִסְן, אַיְן וּוְאַנְדָּעָר פָּאַרְגָּעָסָן,
אַיְן אַ וּוְעַלְתַּ אַ פְּרִיאַיְעַן, אַ שִּׁינְגָּעָם!

ווערטער (צו לואיז)

איך וועל פון אומעט דיר ניט שרייבן,
פון בענקשאפט וועל איך ניט דערציזילן,
איך וויל נאר ווערטער, ווערטער קליעבן
זוי זאלן קעגען דין פארוועילן.

ווערטער הארץיקע פארכאפטע,
וואס שטראמען מיט געפילן,
ווערטער ליבליך אונ צארטע
זאלסט מונטער פון זוי פילן.

אין געדענק

(זו מײַן גאלדען-עניווערטער.)
געווידמעט מײַן פרוי ציליע)

אין געדענק יונגעם באַל
אין דעם פרעכטיק-שיינעם זאל,
דעם וואָלץ האָט געשפֿילט די מוזיק.
אוֹן מיר בִּיידע געדרייט זיך אַין טִיכְיווּעַלְשָׁן דֶּרְיִי,
פארשיכּוּרט פּוֹן קלאנְגָּעַן אוֹן גְּלִיק.

אין געדענק יעדֵן רִיר,
פּוֹן דִּין קְלִיִּיד דֻּעַם קְאַלִּיר,
די רִיכְצְּנָדָע בְּלוּם באָ דָעַר זִיטִיט,
אוֹיףּ די פְּלִיגְלָעַן אוֹיףּ דִּינְגָּעַ פָּאַרְטְּרָאָגָּן האָסְט מִיר
אַין וּוּלְטָן פָּאַרְכִּישׁוּפְּטָעַ, וּוּוִיטִיט... .

אין געדענק נאָכָן טָאנְץ

אין גָּאָרְטָן דֻּעַם בְּלוּמָעַן קְרָאָנְץ,
אַשְׁטְּעַרְנָדָל האָט נָאָך גַּעֲבָרָעָנְטָ,
אַין פְּרִימָאָרָגָּן דָּעַר וּוִינְטָל גַּעֲוִוִּיגָּט אוֹנְדָּז, גַּעֲרָעָמָט
אוֹיְסְרִיְידָן אַ וּוֹאָרָט נִיט גַּעֲקָעָנְטָ.

לייפּּן יָאָרָן פָּאַרְבִּיִּ, די יְוָגְנָט אוֹיךְ מִיט זִיִּי,
זִיִּי קוּמָעַן שְׂוִין קִיְּין מָאָל צּוּרִיקִיִּ,
אַין מְיַיְּן קָאָפּ נָאָך סְׁדָרִיִּט יְעַנְעַר טִיכְיווּוִילְשָׁעַר דֶּרְיִי,
עַס קְלִינְגָּט מִיר נָאָך יְעַנְעַ מְזִיקִיִּ.

פָּאָטָא אַ לְאָקְעָס וְלְבָאָס

לְבָאָס אַגְּדָאָס :

ווען איך וואלט געווואוּסַט ...

ווען איך וואלט געווואוּסַט וואלט איך ניט פארבלענדט
דעם יונגנט, די כוחות, דעם לעבן;
אימער אין מיר א פונק וואלט געברענט,
א פונק פוך האפֿן אוֹן שטרעבן.

אייך וואלט ניט געטראיבֶּן די יארָן אומזיסט
אן רחמנות פאראורטילט צו וווערָן,
צו אויסגִּין אין גרוּי-פארגאנגענען וויסט,
צו גיסן אומשׂולדיקע טרעָן ...

אייך וואלט מיין יונגנט מיט בלומען באציגרט,
וועי פרילינְג, מיט דארשטיקן גלוּסט;
פארכישופט וואלט איך אירע טרוּימען געשפִּירט,
ווען איך וואלט געווואוּסַט... ווען איך וואלט געווואוּסַט!...

ווען איך דערמאן זיך

ווען איך דערמאן זיך אין אין דער היים,
אין יענע פריליניג-טעג, פארנאכטן,
וואי געליבט אאָקסאָקס כ'האב אין געהיים
די נאטור דאן צו באטראכטן.

ווען געשטודעט האט דער וואָלד,
מייט בייזע ווינטן, פול מיט צארן,
געבליכט, געדוונרט, א געווּאלד,
געטוליעט כ'האב זיך צו די קארן.

און ווען די זוֹן איז אַרוֹיסגעקומען,
אן רחמנות האט געברענט,
האב איך אויך ווי אין פעלד די בלומען,
קיין וואָרט אויסריידן ניט געקענט.

ווען איך וואלט געקענט :
אויף מײַן רײַיזע צו נײַ-יאָראָק
צָרְמַהְאַדְסָאָן דִּיוֹוָעָה;

ווען איך וואלט געקענט דיין הארץ פארשטיין,
פארשטיין דיינע לירישׁ קלאנגען,
וואס שלאגט אפ מיט ריטם אן ברעהיקן שטיין,
ווײַ די לוֹפְטִיקָע שְׂפָרָאָךְ פֿוֹן די זאנגען.

ווען איך וואלט געקענט אין די ארעט אַיִן מײַינָע
ווײַ דער ווינטֵל דיַךְ גָּלְעָטָן אוֹן ווֹיְגָן,
אוֹן הִינְשָׁעֶר דָּעַם בָּאָרְגָּעָץ ווֹיִיטָטָ פֿוֹן דָּעַר עַרְד
שְׁלִיבָנָגָעָן דָּעַם עַבָּאָ פֿוֹן נִיגּוֹן.

ווען איך וואלט געקענט ווײַ נָטוֹר מִיט אַיִר פִּינְזָל
מאַלְיָה דָּעַם הִימָּל מִיט פָּאָרְבָּן,
אוֹן אַיִן פּוֹרְפּוֹל פָּאָרְגָּאָנָג מִיט זִינְקָעָנְדָע שְׁטָרָאָלָן
זִינְקָעָן אַיִן דִּיר אוֹן שְׁטָרָבָן.

ווען איך וואלט געקענט אין די וואָסְעָרָן דיינע
אָפְשִׁיפְּגָלָעָן זִיךְ מִיט די שְׁטָעָרָן,
אוֹן אַיִן גּוֹסֶם, טָאנְץ קְרִישְׁטָאלְעָנָעָ-רִיְינָע
פָּאָרְשָׁוּוֹינְדָן בִּין טָאגָן אוֹן נִיט ווּעָרָן.

ווען איך וואלט געקענט ווײַ דָּעַר פּוֹיְגָל בִּים בְּרָעָג
זִיְּן פֿוֹן דיַין קְעָרְפָּעָר אַ גְּלִיד,
אוֹן טְרָאָגָן זִיךְ פְּרִיִּי אוֹן צִילָּן אַיִן ווּעָג,
פְּרִיִּי זָאָל זִיךְ גִּיסְן מִיַּן לִיד.

אין וויל זאל זיין פרילילעך

איך וויל זאל זיין פרילילעך מיט טענץ אוֹן געזאג,
מיט ווילדן געלעכטער אוֹן וויז,
די וועלט זאל פארהילן אַטייוועלשער קלאנג
מיט טרומיטערס, מיט טרייאומפישער הייז...

איך וויל זאל זיין פרילילעך, די מענטשהיט זאל זיגן,
אויסטריען דעם שונא די האנט,
ווײיט זאל זיך טראגן דאס פריהיחסט ניגון
מיט שניאו-ווײיט פלייגל איבערן לאנד.

איך וויל זאל זיין פרילילעך. הימל אוֹן ערְד
זאלן אייביקע טרייהיטת שווערן,
פארניכאָן דעם האָס פֿוּן בלוטיען שווערד,
דעם קומער פֿוּן מענטשלעכע טרידן.

ווען פרילינג קומט (פון מיינע עראיינערונגען)

ווען פרילינג קומט אריין אין קראפט
און אין גריין פארהילט דעם בוים,
וועקט אין הארצן אויף א בענקשאפט
נאך דער אלטער, וווײיטער היים.

לעבט אויף פאר מיר א יונגעט בילד
און עס ציט מיך וווײיט אהין,
אין גריינעם פעלד, וווע צארט און מליד
ס'דויפטעד לאנדיש און שאסמיין.

אין בלה-שליער איינגעעהילת
דער גארטן אין פולן פראכט און גלאנץ,
זיין פרוכט צו געבן ער דערפילט
אין דעם צויבער פון פרילינג-טאאנץ.

דאַס שיפל לעבען וואסעד-מיל
מעלאנכאליש ווינגעט מיך איין,
א ציגיינער ליד ערצען שטייל
הילכט-אָפ אין דעם לבנה-שיין.

ראש השנה אין שפיטאל

גראַייסער גאט! דו ווייסט פון אלעס,
דו הערטט דעם קרעכץ פון קראאנקן בעט.
צו דיר, איך ווענד זיך אָין דעם טלית,
פון שפיטאל מיט גרויס געבעט:

אין דער רаш-השנהדייגער נאכט,
איינזאַם ליג איך דא אין בעטל,
מיין גורל, בעט איך דיר באטראכט,
און פארציזיכן אויפֿן צעטֿל.

דאָם בעטֿע אויף דער ערשטער שורה,
געדענֿק, אה גאטענֿיו, געדענֿק!
מיט דיבֿן גאנצער מאכט אָן גבורה,
געזונֿט אָן גליק אָונדֿז גיב אָן שענֿק.

זאלֶן די רעשטלאָך פון די יידֿן
אין אלע עקּן פון דער וועלט,
מיט דיבֿן צעטֿל זיבֿן צופרידֿן,
גיב זיַי אלעס וואָס זיַי פעלט.

ברענג זיַי דארט, וואֹוהין זיַי שטראָבן,
לויז זיַי אויס פון פֿעלקער שפאָט,
און דעם גאנצּן זיַיינֿר לעבען,
זיַי וועלֶן זאגּן: "אַ דענק דיר גאטֿ!"

בלומען אין שפיטאל

פרעכטיקע בלומען, דיביענדע-לייבע, -

פונ הימל געבענטשטע מיט צויבער זיינט איר,
AIR MONTEUR אונ שטארקט מיר, אין טאג מיינע טרייבע,
מיט טרייסט-ווערטער וואריםע קומט AIR צו מיר.

יעדעם בלעטל רומט מיר א צערטליכע תפילה
אונ דרינגעט אין נשמה אין מיינער אריגו,
הארציקע ברכות דריינע אונ שטיילע
בלוייז בי איך בלומען קענען נאר זיגו.

פאלאט דאן אראפ א שטיין פון מיין הארצן,
א פרידיקע לידל צו איר, דאן איך זינג,
איך פארגוועס אין מיין ווועטיך, פארשוויננדן די שמארץ
אונ ס' ווערט מיר מיט איך אזי ליינד, אזי גרייניג....

דריינַן דריינַן (אין שפיטאל)

דריינַן דריינַן האבן געבראכט מיר גראוט
פונַן ווועמען, פונַן וואנגען ניט געלאווט האט מען וויסן,
שווייגען די בלומען... איר קוק אוּן איר טראכט
אוּן קען ניט צוֹטראכטן וווער האט זיִי געבראכט.

אפשר גאר "זַיִי", אפשר גאר "ער",
דריינַן איר מיין מה אהינַן אוּן אהער,
אוּן די בלומען, דעם סוד איָן זיִר שטיַקְן,
זאגן ניט אוּס וווער געקענט האט זיִי שיקְן.

× × × × ×

מיין היימיש שטטעטלע

מיין היימיש שטטעטלע, אומשולדייקע קרבן,
די האנט פון דעם שונא האט דִּיְפָּאַרְפָּאַלְטָן,
מענטשן ווואס זייןגען באָרְבָּאַרְבָּשׂ פָּאַרְדָּאַרְבָּן
דִּיךְ פָּאַרְוּזָאַנְדָּלֶט אִין אֲ בְּלוֹטִיגְ פָּעַלְדָּ.

דעם מאָרָק מיט די קראָמָעָן, די הייזער געצונְדָּן,
איַךְ ווועל זֵי נִיט זַעַהַעַן שְׁוִין מַעַרְ
טִיף אִין מיין הָרְצָץ זַיְינְגָּן די ווֹאַנְדָּן,
סְפָּאַלְן אֲ טַרְעָר נָאָךְ אֲ טַרְעָר . . .

דִּיךְ אִיבָּעָרְגָּעָלָאָזְן אָוִיפְּ הַפְּקָר אַלְיִין
פָּאַרְפָּלוֹיְגָן בֵּין איַךְ אִיבָּעָר יְמָעָן,
עם פְּלָאָגָט מיין גַּעֲוָוִיסָן, ווֹי קָעָן עַם זַיְין רִיְין
וּוֹעֵן אִיְינְגָּהִילָּט בִּיסְטוֹ אִין פְּלָאָמָעָן?

וּוֹי קָעָן איַךְ, מיין שטטעטלע, דִּיךְ פָּאַרְגָּעָסָן?
טִיעָר אִיז דִּיְיָן אַנְדָּעָנָק צָו מִידָּר,
די פְּרוֹכָט פון די סְעַדָּעָר הָאָב איַךְ דָּאָרָט גַּעֲגָעָסָן
כוֹחוֹת גַּעֲשָׁעָפָט אָן אֲ שִׁיעָורָ.

גַּעֲרוֹט הָאָב איַךְ, בֵּיִי דִּיְיָן לוֹיְפָעָנָדָן טִיכִיכָּל,
נִיט גַּעֲוָוָאָסָט, נִיט גַּעֲטָרָאָכָט פון סְכָנָה,
די לאָנָקָע די גְּרִינְגָּע, דָּעַר "בָּאָרָאָק" אָוִיפְּן בְּעֶרְגָּל
אִיז גַּעֲוָעָזָן פון גָּאָט אֲ מַתְנָה.

די האנט פון דעם שונא האט דִּיךְ נִיט פָּאַרְפָּאַלְטָן

די הווענה

הוינט אין דער פרי ווען ס' האט אונגעחויבן טאגן
האט א ייגבעלע ארום שול הווענה געטראגן,
הין אוּן צוריק ער גײַט אוּן ער לוּיפט,
האָב אַיך בֵּין אַים אַ הווענה געקויפט.

אַיך האָב די הווענה צום האָרץן געדראַיקט,
דעַרְפִּילֶט ווֹי די טַרְעָרֶן האָבָן געשטיַקֶט,
זַי האָט מִיר דַרְמָאנֶט די קִינְדְּעָרְשָׁע יַאֲרָן,
דאָס שְׂטַעַטְעָלָע, ווֹו אַיך בֵּין גַּעֲבּוּרְעָן גַּעֲוּוֹאָרָן.

אין סוכָה גַּעֲזָעָמָן אָוָנְטָעָר אָפְעָנָעָם דָּאָן
גַּעֲדָעָקֶט מִיט נַאֲדָלְדִּיקָע לְאָפָעָס סְכָאָר,
די מאָמָע מִיט שְׂטָאָלֶץ, גַּלְיָק אוּן פְּרִיְיד,
קרעַפְּלָעָךְ דַרְלָאָנְגָט אַין יוֹם-טוּבָדִיקָעָרְ קְלִיְיד.

אה, גַּלְיָקְלִיבָע צִיְּטָן, אה קִינְדְּעָרְשָׁע יַאֲרָן!
וֹוֹ זִיְּטָ אַיר פַּאֲרְשָׁוֹאָוָנָדָן, נַעַלְמָ גַּעֲוּוֹאָרָן?
די סּוֹכָה נִיטְאָמָעָר, – וֹוֹ זִיְּנָעָן די מעַנְטָשָׁן
וּוָאָס פְּלָעָגָן דָעַם אַתְּרוֹג אַמְּאָל אַין אַיר בעַנְטָשָׁן?

נאָר "דוֹ" וּוּעָסָט פַּאֲרְבָּלִיבָן פָּוָן דָוָרוֹת צָו דָוָרוֹת
מִיט זִיךְ וּוּעָסָטוֹ בְּרַעֲנְגָעָן אלְצָ נִיעָז זִיכְרוֹנוֹת,
דוֹ זָאלְסָט זִיִּי עַרְמוֹטִיגָן וּוֹי מִיר הַיִּינְט,
מיַין טִיְּעָרָע הווענה, מיַין אַיְּבָקָעָרְ פְּרִיְינְד!

מיין גארטן

אייך האב א גארטן געפלאנצט
מייט דוויזן באזעצעט,
מייט א מאמעס טרעד
די בייטלאך באנגעצעט.

מייט ליבע-טראפנס
די בלעטלעך באדיעקט,
מייט האף אוּן מייט מוט
ס' הארץ האט געווועקט.

וועי שוווער אנטגעקומען
ס' פלייכט טאטע-מאמען,
אין גארטן די בלומען
פארהיתן אין צאמען.

די בייטלאך באפוץן
זיך אייבער זיך בייגן,
אפטמאל דער הימל
מייט וואלקנס פארצייגן ...

א פִּינְגָּרְדִּיקָּעׁ וּוֹאָרֶט

אה, ווען א פִּינְגָּרְדִּיקָּעׁ וּוֹאָרֶט
וּוֹאָלֶט דֵי מַזְעָזָעָ מִיר גַּעַשְׁאַנְקָעָן,
רוֹי וּוֹאָלֶט אָוִיף יַעֲדָן אָրֶט,
גַּעַפְּאַלְוִיגָּן פְּלָאַמְעַנְדִּיקָּעׁ פּוֹנְקָעָן.

מייט זַיִי, וּוֹאָלֶט אַיךְ דֵי וּוֹעַלְתַּ גַּעַצְוָנְדָן,
לִיכְטִיקִיָּט דַוְרָךְ אָוִים גַּעַשְׁפְּרִיָּט,
פָּעַלְקָעָר וּוֹאָלֶט זַיִן גַּעַבְוָנְדָן
איַן אַיִּין בְּרִידְעַרְלַעְכָּעָר קִיִּיט.

אָךְ! וּוֹי גַּעַרְיִרְתַּ בְּ' וּוֹאָלֶט גַּעַלְאַכְטַה,
רוֹי גַּעַבְרִיָּט וּוֹאָלֶט מַיִּין טַרְעָרָה,
די וּוֹעַלְתַּ, פָּאַרְשָׁעַמְטַ וּוֹאָלֶט אָוִיפְּגָעָוּוֹאַכְטַה,
אוֹן פָּאַרְנִיכְטָעַט דָאָס גַּעַוּוֹעָר

(איך און ליבערזאָן)

את דאכט זיך ביעידע ערשות פארבראָכט,
איינבער דעם צוֹוַיִַּתְּן פָּרֶשְׁתָּאָנָּעָן,
א קלינגענדיג עכָא אֵין אָונְדָּז האט געווואָכט
פָּוּן ערגעץ, איך ווֹיִַּם נִיט פָּוּן וּוָאנָעָן.

וּוֹיִַּט, ערגעץ טִיף האָבָן נִשְׂמָוֹת גַּעֲלָעַבְט,
פארכישופט האט אָונְדָּז זִיְּעָר שְׁפָרָאָר,
אָרוּם דָּעָר לְבָנָה פָּאַנְטָאַסְטִּישׁ גַּעֲשָׂוּעַבְט
אוּיפָּט דעם פְּרִיאַעַן לאָזְוּרָעָנָעָם דָּאָר.

א גַּעֲטְלִיכְבָּע שְׁטִימָוָנָג האט פִּיְּיָעָר גַּעֲצָוָנָדָן
אֵין פָּאַרְכִּישׁוֹפְטָע וּוּעַלְתָּן גַּעֲטָרִיבָּן.
אונָ פְּלוֹאַלְוָנָג... אִיז אִיְּנָע אֵין הִימָּל פָּאַרְשָׁוֹו אָונְדָּז
די צוֹוַיִַּתְּן פָּאַרְיכּוֹמְט גַּעֲלִיבָּן.

אַ בְּרִיאָה פָּוֹן דֵּי בִּיטָּשׁ (או מײַין פֶּרוּי)

איך ביז וווײַיט פָוֹן שְׂטָאַט,
פָוֹן גָּאַסְן שְׂטוּבַּב,
פָוֹן דֵי הַיְּזָעָר מִיט פָּארְמוּ יַעֲרְטָע וּוּעָנֶט,
מִיט לִיבָּע גַּעַזְאָגָג דֵי נַאֲטוֹר דָא אַיך לוּבַּב,
וּוָאַס מַיִּין הָאָרֶץ הָאָת מִיט לִיבָּשָׂאָפַט פָּאָרְבָּרְעָנַט.

מִיט לִיבָּשָׂאָפַט צָוֵם טִיְּרַךְ, צָוֵם זָוְדִיקָּן זָאָמַד,
וּוָאוּ אַיך שָׁעַן זִיר צַעַשְׁפְּרִיְּיטַן אוֹן פִּילַן
וּוִי נָאָר אַז מִיר אַלְיָיַן בָּאַלְאָגָט דָּאָם לָאנְד,
וּוִי צָוּ מַיִּין טִיְּרַךְ קָוּמָעַן אַלְעַ זִיר קִילַן.

אַפְּיָלוּ דֵי זָוָן וּוָאַס שִׁינְיָנַט אִין דָעַר הַוִּיר,
וּוָאַס וּוּאָרְפַּט אִירָעַ שְׁטָרָאלַן אַרְאָפַּ,
דֵי לְבָנָה, דֵי שְׁטָעָרַן בָּאַלְאָגָעָן מִיר אָוִיךְ,
אוֹן שִׁימָעָרַן אִיבָּעָר מַיִּין קָאָפַּ.

דָא וּוּעָרַט נִיט פָּאָרְגָּאָסַן קִיְּין אַיִּינְצִיקָּעַ שְׁרָעַר,
קִיְּין מַלְחָמָות, קִיְּין אָוּמְשָׁולְדִיק בְּלָוטַ,
דוּ וּוּעָטַ נִיט גַּעֲפִינְגָּעַן אַשְׁטִיקָּל גַּעֲוּעָר
וּוָאַס סְזָאַל שְׁטָעָרַן פָוֹן פְּרִידַן דָעַם מָוֹט.

אַיך קָעַן נִיט באַשְׁרִיְּבָן דָעַם וּוּאוּנְדָעַר
וּוָאוּ נָאָר אַיך וּוּאָרְפַּט דָא אַ בלִיקַּ,
וּוָעַן דוּ וּוּאַלְסַטַּ נִיט זִיְּין דָאָרַט באַזְוּנְדָעַר
פָּאָרְפּוֹל וּוּאַלְטַ גַּעֲוּעָזָן מַיִּין גַּלִּיקַּ.

אין האב דערציזילט

(אין די ביתש)

אין האב דערציזילט דעם טיבעלע
אויך קען און איר ניט זיין,
האט זי מיר, אין אירע ארעטס
איינגעעהילט אין זונען-שיין.

אין האב דערציזילט דעם בוימעלע
אויך ווער פון היז דערשטיקט.
האט זי צעשאקט אירע בלעטער
און מיט זיין מיין הארץ דערקוויקט.

אין האב דערציזילט די גראזעלעך
אויך פיל זיך שוואר און מיד,
האבן זיין דעם ווינט גערופן
און געוויגט מיך מיט א ליד.

אין האב דערציזילט דעם ברודער-מענטש
וואו די אומעט פיליניגט מיך.
און גלייכגילדיק מיט א קוועטש,
פון מיר דערווויטערט האט ער זיך...

א בריירוואלע דער מאמען פון די ביטש

וoidער בין איך מיט דעם דעדיג עקומען
זיך אפקילן דא אין די ווארים טאג.

כ' האב שוין דא היינט געבאדן, **עשווואומען**,
געלעגן אויפֿן זאמד ביימ ברעהן.

איך ליב ווען די כווארלייעס ווארפן מיר אום,
זיך לאזע ניט שטיין אויף די פיס.
די קולות, די גווארלדן ארום אונן ארום
קלינגען מיר אפ אוזוי זים.

מיר גיינען צום פיער ווען ס' קומט אן די נאכט
קי זונ פרגויט דאן אין פלאמען,
דער ווינטעלע גלעט, ווי גוט איז, איך טראקט:-
דא זיין מיט דעם דעדיג צוזאמען.

אויף מארגן דאם זעלבע ווילדע געשרייען
הערן זיך וויניט פון דעם פיער,
נאך מער וואלט איך געקנט זיך פרײיען
ווען דו וואלסט געוווען דא מיט מיר!

מאדערא ביתש

צו מיינע פרײַינט מיראָף

דעם רויש פון ים, דעם כוואלייע שטראמ
באצוייבערט הער איר פון דער וווײַיט,
איך זע די שיין פון דער לבנה
און די שטערן זיינט בײַ זיינט.

איך הער וווײַט אטעט יעדער שפֿרײַץ
וואט לויפט צום ברעה אונ פלייט צוריק,
סּטְרִיִּיבֶת אָוֹעֵק די לִיְיד פָּוּנְהִיז,
פִּילְט אָן די ברוֹסְט מִיט פְּרִיְיד אָן גָּלִיק.

קאלירך אויגגעמעיסט מיט קלאנגען:
געלע, רויטע, גאלד אונ גראַין,
געשמידט אין קיינן מיר געפָּאנְגָּעַן
אונ שלעפָּן מיר צו איך אהיַן.

אוֹ מִיֵּן הַינְטָלֶעֶם 5טַן גַּעֲבָרְטָס-טָאג

וּוֹאָס קָעַן אַיךְ דִּיר וּוַיְנְטָשָׁן,
וּוֹאָס קָעַן אַיךְ דִּיר זָאָגָן,
בִּיסְטַ מַעַר שְׂוִיַּן קִיַּין בִּיבִּיבִּי
דוֹ זַעַטַּמְדָּאָךְ אַלְיִין,
וּוֹאָס מַעַרדוֹ בִּיסְטַ אַיְן לְעַבְן דַּעֲרַשְׁלָאָגָן,
אלָץ וּוַיְיִנְקָעֶר וּוַיְלִיל דִּיר, דַּעַר צֻוְיִיטָעָר פָּאַרְשָׁתִיִּין.

אַזְוִי יְוָנָג בִּיסְטַ גַּעֲוָוָרָן
אַנְטוֹיִשְׁטַ אַיְן חַבְדִּים,
אַיְן זַיִי הַאַסְטַ פָּאַרְלָוִיְרָן
דיַיַּן גָּלוֹיְבָן, דיַיַּן מוֹטָן.
אַפְטָמָאָל בָּאַפְּאָלָן דִּיר דִּי גַּרְעַסְטָע גִּיבּוֹרִים,
זַיִי בָּאַזְיִגְּן דַּעַם שְׂוֹאָכָן, צְוָרִיִּיסָן בִּיז בְּלוֹטָן.
אַזְוִי אַיְזָה דִּי וּוּעָלָט, מִיַּין קָלִיְינִיְקָעֶר "פָּאָג",
בָּאַטְשַׁ אַיְן גַּעַזְוָנַט פָּוֹן נָאָטוֹד בִּיסְטַו שְׂוֹאָן,
בָּאַפְּאָלָט דִּיר דַּעַר שְׁטָאַרְקָסְטָעָר בִּיְיִנְאָכָט סִיִּי בִּיְיִטָּאָג,
חַמִּיד דָּאַרְפָּסֶט זַיַּין אוֹיִיפָּה דַּעַר וּוֹאָךְ.

אַנְקָלִיִּיףְ פָּוֹן דִּי הַיְנַטַּ, הַאַלְטַ זַיִרְ פָּוֹן וּוַיִּיטָּן,
זַיִרְ פָּוֹן זַיִי בָּעַסְעָר אָוֹן קָלִיגָּעָר,
גָּאנָץ וּוּעָלָן אַלְעַמָּאָל זַיַּין דִּיְיָנָעַ זַיִיטָן,
בְּלִיְיָבָן וּוּעַסְטוֹ חַמִּיד דַּעַר זַיְגָעָר.

פרילינגןס לוטס

רייטלט דער הימל, ווואכט דער פרימארגן,

אייבער דעם טיבבל א פויגעלאָ פלייט,

זינגעט זיך א לידל, וויאיסט ניט פון זאָרגן,

זובלט די פֿרײַהַיִיט מיט לייכטן געמאַט.

לייגט מאַיעַטְעַטְישׁ די לאָנקע די גראַנְעַ,

גענערט פון הימלשער ברוֹסט,

מייט דומַטְעַנְדָּע פֿערפּוּמָעַן די געטְלִיכְעַ בִּינְעַ

לוט זיך פֿאַרְזְוַנְמָעַן אֵין לָוטַס.

פלואַלְוָנְג אִיז אלעַס פֿאַרטְוָנְקָלְט גַּעֲוָוָרָן,

דער הימל דערשייטערט, פֿאַרטְרָאַכְט,

באַשְׁפְּרִיצְט האָט אָ רַעֲגַן די יונְגִינְקָע קָאָרָן,

אָ בְּלִיךְ דָּוְרְבְּגָעֶלְוִיגְן, אָ דָוְנָעֶר גַּעֲקָרָאַכְט.

אוֹז ווִידָעַר האָט פרילינְג אָ ווֹאוֹנדָעַר באָוֹוִיזָן,

פרִימָאָרְגָּן-שְׁטָרָאַלְן אַעֲגָאָסָן זִיךְ בָּאַלְד,

צעְטְרִיבְּן די ווֹאַלְקָנָט, די הַימְלָשָׁע רַיְזָן.

נאָך שְׁטָאַרְקָעַר צַעְלָוְנְגָעַן די טְרָעַלְלָן אֵין ווֹאַלְד.

ליבע לידער

שמחת-תורה

געטט אין דאָד די קינדעַלעַר,
פלעכט אַיִּיךְ אוֹוֵס מִיט זִיְּ אַ קְרָאנֶץ,
מִיט פְּלָאָמְעַנְדִּיקָעַ לְיכְטַעַלְעַר,
גִּיטַּט אַ שְׁמָחַת-תּוֹרָה טָאנֶץ.
אַיִּ-אַיִּ-אַיִּ, אַיִּ-אַיִּ-אַיִּ, אַיִּ-אַיִּ-אַיִּ!
מִיט פְּלָאָמְעַנְדִּיקָעַ לְיכְטַעַלְעַר,
גִּיטַּט אַ שְׁמָחַת-תּוֹרָה טָאנֶץ.
אַ נִּיעַ צִיְּיטַ, אַ נִּיעַ וּוּלְטַ,
נִיעַ צָבֵן אוֹיסְגַּעַשְׁטַעַלְטַ,
פָּאָרְבְּלִיבַּן אַיְזַּ דִּי תּוֹרָה אַלְטַ
מִיט אִיר גַּעֲטַלְעַבַּן גַּעַשְׁטַאַלְטַ.

אַיִּ-אַיִּ-אַיִּ, אַיִּ-אַיִּ-אַיִִ, אַיִּ-אַיִִ-אַיִִ
פָּאָרְבְּלִיבַּן אַיְזַּ דִּי תּוֹרָה אַלְטַ
מִיט אִיר גַּעֲטַלְעַבַּן גַּעַשְׁטַאַלְטַ.

הוֹלִילַעַט, הֹלִילַעַט יִידְעַלְעַט,
דְּרִיְתַּ זִיךְּ, אַיִּן אַ רְעַדְעַלְעַט,
זִינְגַּט אַיִּיךְ לְוֹסְטִיקְ לִידְעַלְעַט
פְּרִיְתַּ זִיךְּ מִט דָעַר תּוֹרָה לְעַלְעַט,
אַיִּ-אַיִִ-אַיִִ, אַיִִ-אַיִִ-אַיִִ, אַיִִ-אַיִִ-אַיִִ!
זִינְגַּט אַיִִיךְ לְוֹסְטִיקְ לִידְעַלְעַט,
פְּרִיְתַּ זִיךְּ מִט דָעַר תּוֹרָה לְעַלְעַט!
זַעַט נָאָר, זַעַט נָאָר וּוְיִ זִי קוּוּלְטַ,
וּוְיִ קְלִינְגְּעַן אִירַע גַּעַקְעַלְעַט,
יִידְזַּ פּוֹן דָעַר גַּאנְצָעַר וּוּלְטַ,
קוֹשֶׁן אִירַע בַּעַקְעַלְעַט.
אַיִִ-אַיִִ-אַיִִ, אַיִִ-אַיִִ-אַיִִ, אַיִִ-אַיִִ-אַיִִ
יִידְזַּ פּוֹן דָעַר גַּאנְצָעַר וּוּלְטַ
קוֹשֶׁן אִירַע בַּעַקְעַלְעַט.

גִּיסְטַּ-זְשֻׁעַ אַנְ דָּעַם בַּעֲכַעַר פּוֹל
מִטְ דָּעַם יוֹסֵם-טוּבְדִּיקָן וּוּיְיִינְ
צַו הַקְפּוֹת אִינְגַּם שָׁוֹל
לְאִמְרַדְ פְּרִיְילְעַט זִיְינְ!

אַיִִ-אַיִִ-אַיִִ, אַיִִ-אַיִִ, אַיִִ-אַיִִ, אַיִִ-אַיִִ-אַיִִ
צַו הַקְפּוֹת אִינְגַּם שָׁוֹל
לְאִמְרַדְ אלְעַ פְּרִיְילְעַט זִיְינְ!

רוֹסִישַׁ מַעְלָאָדִי :
סָוּוּ יִסְתְּשַׁעַט פָּאָרָאוּוֹאַז

פאטער'ס טאג

קינדער, באשיינט היינט דעם טاطן,
דען קענינג פון היינטיקן טאג.
באפריייט איעייד בענטקונדן טاطן,
די קיינטן פון טעלגעבלער זארג.

וועיזט אים ארויס איעייד ליבע,
אווי ווי ער טוט עס צו אײַך.
אדם איז דאך די גראטען מאהנה,
צי קען וועדר זיין צו, אים גלייך?

זיין הארץ ווועט דאך אויפהערן בענטקען,
ניט דריין ווועט אים מערד די ליאיד.
דען טאג ווועט ער לאנג נאך געדענטקען,
די שטונדן פון נחת אוון פרײַיד.

אמאל איז ער אויר יונג געווועזן,
געווועזן איז ער יונג און בראוו.
מייט זיין גאנצער נשמה אוון ווועזן
האט אפגעהיט דעם כבוד אב.

אייז קליגיבט זיך היינט קינדער, אין איינעם,
לאזט אים ניט איבער אליכן.
אויף זיין קאָפּ, דעם גרויעען אוון שיינעם,
טוט אן די גאלדענע קרוינן.

מַוְטָעֶרֶת-טָאג

א צערטלעכדר טאג פאר א מאמען,
פאר קינדער - א ליבלעכע שפיל,
זוי איגילן זיך ניט צו פארזאמען,
אויסגיטן צו איר דאס געפיל.

מחנות פון וויזיט אליע שיקן,
פון נאענט זוי ברענגן פאר איר,
צומ הארכן די מאמען זוי דרייקן,
און קושן זי גאר אן א שיינור.

א מאמע קומט אויס אירע אויגן,
אין פענץטער זי קומט אונ זי ווארט,
איר הארץ האט א בענקשאפט געצייגן,
פון וויזיט האט זי עפעם געגארט.

אונ באלאד איז א שליח געקומען,
געקלונגגען האט ער אין איר טיר,
א קעסטל א לאנגן מיט בלומען,
האט איבערגעגעבן צו איר.

אין אים איז א קארטעל געשריבן:
"מייט ליבע מיר שיקן עם דיר."
איר בענקשאפט זוי האבן פארטריבן,
געפרייט האט זי זיך אן א שיינור.

עם האבן דערמווטיקט די מאמען,
ווארעמע ווערטפר א פאר,
אזה צערטלעכדר טאג פאר א מאמען,
בלויז איז מאל, בלוייז איז מאל אין יאר... .

רומיש מעלאדי:
אוֹי צַעֲרַחּוֹי סְטָאִיאָלִי קָאָרָעָטִי

די בלום

א פראקטפולע בלום האט אין וואזע געלעבט
דערפרישונג פון וואסער אין זיך האט געשעפט,
געשפּרײַט האט זי דִּיחוֹת, געאטעט, געבליט,
אייר פרעכטיק קאליד האט געגלעט מיין געמייט.

אייז געוווארן די וואזע פֿאָרעלטערט מיט צייט,
א פֿלעַק זיך באויזן בא אייר אויף דער זייט,
טראפּנס נאך טראפּנס גערוונען אַרוּם,
פארוועלקט אייז געוווארן די ליבעלעכע, שיינע בלום.

געליבט האב אייך דאן מיט מיין גאנצָן יונגעט ברען,
מיט פרײַיד אָוּן מיט גליק אייז מיין לעבן פֿול געוווען,
די זוּן איין פרײַמאָרגָן האט לייכטיק געשיגנט,
אַזְוִי ווי די בלום האט געבליט פֿאָר מיר דער היינט...

פארקילט אייז געוווארן אייר ליבע צו מיר,
צּוּבְּרָאָכָּן מיין הארץ אייז פון בענקשאָפּט נאך אייר,
טראפּנס נאך טראפּנס געטְרִיפּט האט דאמ בלוט,
פארוועלקט אייז געוווארן מיין יונגעט לעבּנָס-מוֹט.

רוסיש מעלאדי:
וואלט "בעראזקָא"

טייערעד מאמע

טייערעד מאמע, איר זינגע דיר א ליד,
דו ביסט אונדזער קרויזן, אונדזער מאמע,
מייט ליבע צו דיר צאפלט אויף יעדער גלייד,
מיין ליבינקע, טייערעד מאמע!

דו האסט דיבינע יארן די יונגע פארשקלאפעט,
די קינדערלעך שווער האסט ערצויגן,
פיל דאגות און זארג האסט זיך איינגעזאפעט,
די נעכט בית געללאסן די אויגן.

יאנקעלען האסטו אין חדר געפידט,
חנה לע אין וויג נאך געלעגן,
און איר האב נאך קוים מיבינע פיסלעך גערידט,
פארלאפען האסטו אונדז דיב וועגן.

לויפן און פליינען די יארן פארביי,
די קינדערלעך גרויס שווין געווארטן,
פון דאגות און זארג נאך די מאמע ניט פריי,
אוזי ווי ערסט נעלטן געבעידן.

א בריגו

געדענקייט די שטראָלן ווּוִי געזונקען
אוֹן דעם טאג האט נאכט פֿאַרְבִּיטֵן,
וּוִי דוֹ האט מיט פֿלאָמעָן פֿוֹנְקָעָן
צַוְּגַעַזְאָגָט דִּין שְׁבוּעָה הִיטָּן?

האָסֶט גַּעֲשָׂוֹוָאָרָן מִיר גַּעֲדַעַנְקָעָן
נִישְׁטַ צַו שְׁטָעָרָן אוֹנְדְּזָעָר גְּלִיק,
אוֹן גַּעֲבְּלִיבָּן בֵּין אִיךְ בְּעַנְקָעָן,
בֵּין קְוֹמָעָן וּוּעָפָטוֹ אוֹיְף צְוָרִיק.

די נאכט, האט מִיר אַ דָּקְטָעָר נִיט פֿאַרְלָאָזָן,
בֵּין טָג אִיז עָר גַּעֲשְׁטָאָנָעָן לְעָבָן מִינָּן בְּעַט,
נָאָר אִין גַּעֲדָאנָק האט מִיר נִיט אַפְּגָעָלָאָזָן,
אוֹז דִּין קְוֹמָעָן קָעָן שְׁוִין זִין צַו שְׁפָעַט.

צַו וּוָאָם פֿאַרְגִּיסָּן דָּאָן אוֹמְזִיסְטָע טְרוּרָן,
אַצְּינָד, צַו דִּיר, מִיט אִין פֿאַרְלָאָנָג אִיךְ שְׁטָרָעָב,
דוֹ זָאַלְסָט, וּוָאָם גַּיְכָעָר זִיךְ צְוָרִיק אַומְקָעָרָן
צַו מִיר, אַ לִיְבָעָר! כָּל-זָמָן אִיךְ לְעַב.

געדענקסטו די נאכט?

געדענקסטו די נאכט, געשםעקט האט מיט רעגן,
איין פעלד האט געדונערט, געבליצט אן א שייעור,
זום הארצן געדרייקט האסטו מיר ווי א מוטער איר קינד,
פונ שרעק ווי די בלומען מיר האבן געשוויגן,
אן ווערטער פארשטיינען האסט מיר.
וואי גוט איז געוווען אונדז צו זיין דארט צווייען,
וואויאט פון מענטשן... אליען...

פונ יונער נאכט, אלץ וווײיטער אוָן וווײיטער,
ווילד איז דער שטודעם פארבליבן אַין הארצן ביי מיר,
מיט זודיקע טרערן באגיט איר די בלומען
וואס זייןען די עדות געוווען.
די נאכט האט פארשלונגען די לוסטיקע טריימען
וואס האבן געווועט אונדזער גליק,
די קלאנגען פון ליבענדע, הארציקע קוּשׂן,
פארשוואונד איז איין יונער נאכט...

ענגלייש מעלאדי:
בייסامي מוטש א

פִּינְצָטָעַרָּע נַאכְתָּ

פִּינְצָטָעַרָּע נַאכְתָּ, אָךְ וּוֹי לֵיב אַיךְ דִּירֶךְ, פִּינְצָטָעַרָּע נַאכְתָּ!
אָךְ וּוֹי לֵיב אַיךְ אַזּוֹגִי, דִּינְגָּעַ שְׁטוּרָן, דִּי לִיכְטִיקָּעַ קְלָרָעַ,
יַעֲדָעַ פּוֹנָקַ, יַעֲדָעַ פְּלִי אִין דֻּעַם הִימְלָשָׁן דּוֹרִים
וּוֹעֲקָן פָּאָרְלָאָנְגָּעָן בָּא מִיר אִין מִיְּנַן הָאָרֶץ . . .

פִּינְצָטָעַרָּע נַאכְתָּ, אָךְ וּוֹי לֵיב אַיךְ דִּירֶךְ, פִּינְצָטָעַרָּע נַאכְתָּ!
אָךְ וּוֹי לֵיב אַזּוֹגִי אִין דֻּעַם פָּעַלְדַּעַם גַּעֲרוֹוִישׁ פּוֹנַן דִּי זָנְגָּעַן,
יַעֲדָעַ גַּלְעַט פּוֹנַן דֻּעַם וּוֹיְנְטָעַלְעַ נַעֲמַט מִיר אַרְוּם,
אוֹן אַיךְ וּוֹעֲרַ אַוְיךְ פָּאָרְוּוִיגַּט וּוֹי אַזְּגָּג אִין דֻּעַם פָּעַלְדַּעַם . . .

פִּינְצָטָעַרָּע נַאכְתָּ, אָךְ וּוֹי לֵיב אַיךְ דִּירֶךְ פִּינְצָטָעַרָּע נַאכְתָּ!
וּוֹעַן דַּו טְרָאָגָסְטַ מִיר אַוּוּקַ אַוִּיפַּ דִּי פְּלִיגְלָעַן, אַוִּיפַּ דִּינְגָּעַ צַעֲשְׁפְּרִיְּטַע,
יַעֲדָן שְׁלָאָס פּוֹנַן דִּיְיַיְן אַוְצָרַ דַּו עַפְנָסְטַ פָּאָרְ מִיר,
אוֹן אַיךְ שְׁעַפַּ פּוֹנַן דֻּעַם קְוּוֹאַל אוֹן אַיךְ שְׁעַפַּ פּוֹנַן דַּעַר נַאכְתָּ . . .

רוֹסִישׁ מַעְלָאָדִי : צַמְנָאִיאָ נַאֲטָשׁ

דער פַּרְיָילִינְג קֶוֶם

דער פַּרְיָילִינְג קֶוֶם,

דאָס טִיכִיכֵל בְּרוֹמֶט, קְלָאַפְּטָעַץ

קְלָאנְגָעַן טְרָאָגָן זִיךְ אֵין דָוִימָעָן,

דָעָר פַּרְיָילִינְג קֶוֶם מִיט לִיבָע טְרוֹיְמָעָן,

נָאָר נִיט פָאָר מִיר דָעָר פַּרְיָילִינְג קֶוֶם...

דָעָר נָאָכְטִיגָאל אֵין שְׁטִילָעָר נָאָכְט

צָעֲגִיטָט אֵין גָּאָרְטָן זִיסְע טְרָעָלָן,

דָעָר פַּרְיָילִינְג קֶוֶם אֵין לִיכְט אֵין הָעָלָן,

נָאָר נִיט פָאָר מִיר דָעָר פַּרְיָילִינְג קֶוֶם...

דָעָר פַּרְיָילִינְג קֶוֶם אוֹן בְּרוּנְגָט מִיט גְּרוֹסָן,

מִין לִיבָעָר וּוּעָט צּוּרִיק זִיךְ קָעָרָן,

עַם קְלָאָפְט מִין הָאָרֶץ מִיט פְּרִיאַידָן טְרָעָרָן,

אוֹן אוִיךְ פָאָר מִיר דָעָר פַּרְיָילִינְג קֶוֶם!

רוּסִישׁ מַעְלָאָדִי :

וּוּסְנוֹא אִידָאָט

איך ליב

איך ליב דאם לידעלע פון דעם ווינט,
אומעטום וווע וואקסט אוון גראנט,
אין דעם גאלדענעם פרילינגע-שיין,
וועיגט מיך דאם לידעלע איין.

איך ליב די בלימעלעך אין דעם פעלד,
זוי באצירן מיך וווע א העלד,
מעשה לעך פרילענדע גאר אן א שיעור,
דעראציילן די בלימעלעך מיר.

איך ליב דעם גרטן, איך ליב דעם טיינט,
דעם הימל, די שטערן, זוי אלעמען גליינט.
איך ליב צו הערן וווע סודעט די נאכט,
אין שטיילן דריימל פארטראקט.

איך ליב אין וואילד מיט די פיגיגעלעך זיין,
ס' וואכט די מזוע אין מיר אויף דאן,
ס' צאפלט אויף אין מיר יעדער גלייד,
איך זינגע מיט זוי א ליד.

לויפט א טראיקע

לויפט א טראיקע, פערדעלעך שפֿרִינְגֶּעָן,
פליט דער שנוי אונטער די פִּיס,
איך הער די גָּלְעָקָעַלְעָר, ווֹי קָלִינְגֶּעָן
אוֹזֵי האָצִיךְ, אוֹזֵי זִיסְ.

(ערד קומט, ערד קומט, ערד קומט אהער,
ס' קלאפעט מיין הארץ אלץ שטארקער, מער.)
2 מאל
שא! את האבן זיך די פערדעלעך
אָפְּגָעַשְׁטָעַלְט זִיך לְעַבְּן שִׁיר,
כ' הער די טְרִיט זִיְינָע אוֹיִיף די טְרַעְפְּלָעָר,
לויפט אַנְטְּשָׁעָגָן גָּלִיכְיךְ צוֹ מִיר.

(ערד לויפט, ערד לויפט. ערד לויפט אהער,
ס' קלאפעט מיין הארץ אלץ שטארקער, מער.)
2 מאל
אר! ווֹי קָאלְט, כְּבִין פָּאָרְפְּרוּידָן,
פִּינְצָטָעָר-פְּרָאָסְטִיךְ אִיז די נָאָכָט,
די פָּעָרְדָּה האָבָן דִּים וּוּעָג פָּאָרְלְוִידָן,
עדָר וּוּינְט האָט מִיךְ אהער גַּעֲבָרָאָכְט.

(עדָר וּוּינְט האָט עַמ גַּעֲבָרָאָכְט אהער,
ס' קלאפעט מיין הארץ אלץ שטארקער, מער.)
2 מאל

רָוִסִּישׁ מַעְלָאָדִי :
טְרָוִיְקָא סְקָאָטְשָׁעָט

אייגעלעער שווארצע

קוקט די לבנה
אין פענצעטער ביינאכט,
פונ איגעלעך שווארצע
אייך שלאף בית אוון טראקט.

אר, יענע איגעלעך
די שווארצינקע, ווי שיין,
אר יענע איגעלעך
צום טייוול זאל דאס גיין!

אייך דריימל נאר איין
מיינע אויגן אייך שליט,
רוסיש מעלאדי:
גידיע זשע טא אוליצא
חלום אייך זיט.

אר יענע ליפעלעך,
די ריאיטשינקע ווי שיין,
אר, יענע ליפעלעך,
צום טייוול זאל דאס גיין!

ציגדעלעך, פערעלעך,
שנידעלעך צוויי,
לאזן בית רוען
וואי בענק אייך נאר זיי.

אר יענע ציגדעלעך,
וואי שמיבלען זיי מיט חן,
אר יענער שמיבעלע,
צום טייוול זאל דאס גיין!

די פעכגען לאקנס,
די פלאמייקע בלומ,
אין הימעלשע דויימען
טראגן מיך אוומ.

אר יענע לאקנס,
די בלימעלע ווי שיין,
לאזן מיך בית איינשלאפען,
צום טייוול זאל דאס גיין!

מיין קערבעלע

פול איז מיין קערבעלע,
זאכן, א בענדעלע,
הענטשיקלעך, זאנטשיקלעך,
טראג איך ארום.

סיצנען קלידעלען
קויפט בי מיר מיזידעלעך,
שנידעלעך, פערעלען,
זיף, פערפיום.

צי האסטו אין קערבעלע
רостиיש מעלאדי:
פאלנא מאיה קאראbowשא
קויפן איך זוויל.
צי האסטו א ביכעלע
כישעף א בייסעלע,
מיך זאל פארדריינן
אין טיעוולשן שפיל...

טיכעלעך האב איך
מית גאלדענע פוייגעלעך,
וואי דיבינע אויגעלעך שיינען ארויס,
ביבעלעך דיבטערשע,
LOSETTIKUA-קינדערשע,
וואעלכע דו זווילסט נאר
קליביב זיך דיר אויס.

די נאכט פאלט א פינצטערע
קומט זי, די מיזידעלע,
סchorה פארקוויפט איך,
דעך סוחך, דעם העלד.
זווים נאר די נאכט
וואי זיך האבן געהאנדلت,
עם זוויסן דעם סוד,
נאך די זאנגען אין פעלד...

קָרְוָם מִיִּין גַּעֲלִיבְטָעַן

שוין לאנג איז פארטיך דאס שיפל,
שוין לאנג איך וווארט אויף דיר,
קומ-זשע, קומ מײַין געליבטע,
וואי גליקלעך איך וועל זיין מיט דיר.

שוויימען וועלן מיד איבער ימען,
אהין, וואו די זונ פרגיגיט,
וואו זינקען די שטראלן אין פלאמען,
זיין וועלן מיד ניט צעשיידט.

הינטער די וואלקנס געדיבטע,
טייף אין דעם הימעלשן רויים,
מיט פלייגלען מיט וויניס באצירטע,
שוועבן אין ליבע און טרוים.

איז קומ שוין, קומ מײַין געליבטע,
קומ אין דעם שיפל אריין,
פארוווקלט אין פלאמען געדיבטע,
וועסטו מײַין מלאר דארט זיין.

רוסיש מעלאדי :

דאָרְוָנָא גָּא שָׁא וּוֹא לְאַדְקָא

רחליה

רחליה, רחליה, קומ צוריק,
ברענג מיר, רחליה, פריד אונ גליק,
ברענג מיר גליק, זונען-שיין,
ב' קען אליין אן דיר ניט זיין.
רחליה מיין, ליבטטע דו מיין.

אן דיר, בין איך עלנד, סטוט מיר באנג,
אזווי וויאין פעלד שטייט איני איגנץיקע זאנג,
וועיגט אהין, וועיגט אהער,
אן דיר איך מיר שווער,
רחליה מיין, ליבטטע דו מיין!

שיין ביטטו רחליה, וויא א בלום,
שוועבסט וויא א מלאכל אין מיין טרוים,
דורבן טאג, דורבן נאכט,
נאר פון דיר, נאראיך טראכט.

או קרייעניש מעלאדי:
יאק דא טבע כאדיטי

א ליבליךע רוייז האט אין וואזע געלעבט,
דעפרישונג פון וואסער אין זיך געשעפט,
גשפֿרײַיט האט זיך דיחות, געאטעט, געבליט,
אייר פרעכטיך קאליד האט געלעט מײַן געמייט.

אייז געוווארך די וואזע פארעטלטערט מיט צייט,
א פלעך זיך באויזן בא אייר אויף דער זייט,
טראפֿנס נאך טראפֿנס גערוונען אָרוּם
פארוועלקט איז געוווארך די ליבליךע בלוט.

שטייט זיך געבעיגן, דעם קאָפּ אויפּן טиш,
די בלעטעלעך צרטע, שוין זייןינען ניט פריש,
אוֹמְזִיסְט האט די זוֹן זיך אַין פֿעַנְצְטֶעָר געווואָכָט,
זיך האט אוֹיסְגַּעַהוּיכָט בֵּין גַּעֲקוּמָעָן די נאָכָט.

רומיש מעלאדי: וואלט "בעראזקא"

אלע זאגן

אלע זאגן איז איר בין א ווינטעלע,
אלע זאגן איז איר בין א ווינט,
פארווואם זשע, אויף יעדן קען איר פארגעסן,
נאר ווועגן איינגעט פארגעס איר דאר ניט.

אלע זאגן איז איר בין א שטי פערקע,
איך פארב מײַנע ליפֿן, די באקן צו רויט,
פארווואם-זשע מײַן יאנקעלען בין איר געפֿעלן,
ער קוועלט וווען ער זעט מיר, זיין הארץ ווערט צעשפֿרייט.

אלע זאגן, איר שלעפּ נאר די מאדע,
די האר איז צעכּויגּן, כורץ איז מײַן קליד,
פארווואם זאגט מיר יאנקעלע, זאלן זיין זאגן,
הער זיך ניט צו, צו די וויליבערשע רייד.

אלע זאגן, איר שפֿרינָג ווי א ציגעלע,
אלע זאגן, איך פֿיר זיך ניט שיין,
פארווואם זשע, מײַן יאנקעלע, האלזט מיר אונ קושט מיר,
אונ וויל צו דער חופה מיט אים זאל איך גיין.

(מעלאדי: וווטשי גאוואריאט)

ליבע

ליבע אוֹן בענוקשאָפֶט, —
צווויי מערדער, טיראנען,
רייסן זיך אַרְיִין
מ' ווּוִיסט ניט פֿוֹן ווּוְאנען.

דעם ווּוִיטיך פֿוֹן האָרְצָן
מ' קען קיינעם דערציילן,
די טיפֿע שמאָרְצָן,
קיין דאָקְטָעֵר קען היילן.

גָלִיק

שיינע פלייגלאַז האט דאס גליק,
גולענצענדע, א פראכט,
ס' קומט צופליין ווי א גליק,
ס' פארבליבט איבער א נאכט.

אויף מארגן, עפנסט נאר די אויגן,
יעדן ווינקעלע דו זוכסט,
ס' גליק איז שוין אוועקגעפלוייגן,
אוון אין האראן, ווינדער פומט...

פארשיזידענע ליעדר

דאם לעבן איז א לידעלע

דאם לעבן איז א לידעלע,
א וויז, א שפאס, א פידעלע,
שפילט זי אויס א טענצעלע אוונדז,
איינס, צוויי, דריי,
מיר דרייען זיך,
מיר פריייען זיך,
די קלאנגען וויזיט צעפליען זיך,
טאנצט מיט דיGANצץ וועלטל
איינס, צוויי, דריי.

דאם לעבן איז א שפילכעלע,
עם מאלט זיך וויז א מלכעלע,
פולע זעק, מיר שלעפֿן פֿעַק,
איינס, צוויי, דריי,
דאם רעדל דרייט זיך טאג אוּן נאכט,
איינער וויזינט, א צוויזיטער לאכט
לאכט מיט דיGANצץ וועלטל
איינס, צוויי, דריי.

דאם לעבן איז א רינגעלע,
א שטיפערל, א ייגגעלע,
א מיידעלע, א חיינדעלא,
איינס, צוויי, דריי.
א קוש, א גלעט איז בעקעלא,
א חופה אויף א שטעהלא,
שפילן קלעוזמארים מען:
איינס, צוויי, דריי.

א וואסער-מיל

דאָס לעבען איז א וואסער-מיל
וואּו אלעס מאַלט זיך איבער,
גוטס אונ שלעכטס אונ האָס-געפֿיל,
מייט צאָפֿעלדיין פִֿיבְּער.

לוֹויפֿט דאָס וואסער אָן אָן עַק
אוֹן שמייסט דעם לעבענס מוווער,
מיַר, די מילנער, שלעפּן זעַק,
מייט גליַק אָן סֵי מִיט טרוּיעָר.

וּוְאָס עַס לִיגְשַׁט דָּאָרֶת אִין די זעַק,
איַז נִישְׁט בָּאוֹוָאָסְטַּ, נִישְׁט קְלָאָר אִיז;
פָּאָרָאנָעַן זעַק גַּעֲפִילַט מִיט גְּלִיק,
אוֹן זעַק - גַּעֲפִילַט מִיט צְרוֹת...

פרילינגן

רוט דער פרילינגן אין מײַן זעלע,

פרילינגן

רוט דער פרילינגן אין מײַן זעלע,
שפילט די הארפֿע איר לומטיק ליד.
אין די פרילינגן טאג די העלע,
צאפלט אויף מײַן יעדער גלייד.

פֿוֹן די פֿעלדער שפֿראצָט סְלֻבָּן,
שׂוועבט אַטִּפְעַ פרִידִיד אַרוּם,
וּאֲרָפְט אַרְאָפְט די זָוֵן פֿוֹן אַוִיבָּן
הַיִּסְעַ שְׁטְרָאָלָן צָו דָעַר בְּלוּם.

אָך, וּוֹי לִיב דָו בִּיסְט מִיר פרילינגן,
פֿילְסְט מִינְן הָרֶץ מִיטְ פרִידִידָן לְוּסְט,
דָו בִּיסְט מִינְן טְרוּים, מִינְן שִׁינְגָּר צְוּוִילִינְגָּן,
דרִיךְ מִיר שְׁטָאָרְקָעָר צָו דִיְין בְּרוּסְט.

טרָאָג אָוּוּקְ מִיר אוֹיְף די פֿלִיגְלָעָן
דָו שִׁינְגָּר, לִיבָּעָר מְלָאָר מִינְן,
אַיְן די העלע בְּלוּיָּעָ הַיְמָלָעָן,
מִיטְ דִיְין וּוִיגְ-לִידְ שְׁלָאָפְ מִיר אַיְיל!

זינגט ס' פיגל

זינגט ט' פיגל, ווערט ניט מיד,
אין דעם גדרינעם פעלד,
וועקט אוֹן רופט זיינ הארכזיק-לייד
דען איביך פרילינג-העלד.

נאָר דער נאַכטיגאל קען עם זינגען
קיין אַיִינער ניט ווי "עד",
מייט וואָונדער-קינסטערישע קלאנגען
דריקט ער אוּם באָגער.

ווערט ■■■ נאַטוד דאן אַנגעפֿילט
מייט בענקשאָפט אוֹן מייט פרײַיד,
אלֶץ אַרוּם ווערט אַיִינגעַשטיילט:-
אי צער, אי טיפע לײַיד...

דעך הימל איז בלוייער

דעך הימל איז בלוייער,
דעך הימל איז לויטער,
די פיגל אין ריען
פליען אלץ וויטער.
פארוואס האסטו גאט,
מיר קיין פלייגלען געגעבן,
די ערְד בּוועל פֿאַרְלָאוֹזּ,
פליען מיט זיִי.

הינטער די וואלקנס
אלץ העכער איז בעסער,
וועיט פון דעם שונא,
וועו לוייערט דעם מעסער,
גאטעניאו, איך בעט ביידר פלייגעלען צוּווַיִ
אין הימעלש רויימען פלייען מיט זיִי.

איַז די באָגִינְעַן,
דו דארט גשפֿינְעַן,
פֿוֹן האָס דארט נִיט ווִיסְט
בלוט נִיט פֿאָרגִיסְטֶן,
פול אַז די ערְד מִיט דעם שרײַקלעַן ווּווַיִ
גאטעניאו, גיב זשע מיר פלייגעלען צוּווַיִ.

וּוְאַלְקִינָס

דרימלען אין טיכיל וואלקינס אוֹן רוען
באדעת מיט דעם געלט-טומאן,
זii זידגען געקומען אין טיכיל אויסטרווען,
פארשלאפטע פון ווינט, דעם טירן.

ביז געקומען אין דער בלאסטר פרימארגן
אן רחמנות זii ריסן אוֹן וועקל,
אוֹן דער שטורעם זii טרייבן אוֹן יאנן
מיט זii מעכטיקן וואנדער-שטעken.

נאָר ווען באֲלִיכְטֵן די גאלדענע שטראָלן
דעם טוי אויף די בלומען אין פעלד,
דאָן, אין דער אונגענדליךיט, ווערדן זii פארפאלן
באָפרִיִּיט פון דעספאטישן העילד.

שטערט

שטערטן ליכטיניע.
זו יבער ציבטיקע,
שטערטן גלאגאנדע
LOSESTEIN טאנזאנדע,
וואו איך ליב דאך איזיר,
וואו איך בענוק גאך איזיר
איין דער לבנה-נאכט
זע איזר איזיער פרראכט.

דורך די צו יבער-נאכט
בין איך איזיער קנאכט,
איזר באחרשט מיין שלאף,
מייט איזיר איזר טרוויים אוּן האפ.
איזר וואכט אוּניש מיינע טרייט
איזר צערמלט מיין געמייט.
שטערטן טייערעד
אייביך פרידיערעד.

איזר קוק אוּניש איזיר אוּן טראכט
ווען איזר האב די מאכט
שפיגלען זיך מייט איזיר
איין דעם קלארן טייר
שיימערן איין טאנץ
ביין דעם לעצטן גלאנץ
איין פרימארגן-שפיל
אוּיסגידיין-איין דער שטיל.

מעלאדי: אטשי טשרניע

הארבעט

טעג זייןגען קלענער,
זונ איזוי קאָרג,
איין וואַלקנס געד יכטע
פֿאָרגִיִּיט הַינְטֶער באָרג.

מאַלְט די נאָטוֹר
טוֹנְקָעַלְעַ פֿאָרְבָּן,
איין פֿעלְד די בְּלוּמְעַן
בִּיסְלָעָךְ-וּוִיְיָן שְׁטָאָרְבָּן.

פוֹזְ קְלָאנְגְּעַן אוֹז לִידְעָר
שְׂוִינְ אַרְדִּיבְּעָר די צִיִּיט,
איין רֵיִיעַן די פֿיִיגְלַ
צּוֹפְּלִיעַן זִיךְ וּוִיִּיט.

צּוֹנְדִּיקְעַנְטָע בְּלַעֲטָעָר
וּוֹעֲרַן פֿאָרְטָרָאָגָן,
איין גִּיְיִסְעַן טָאנְץ
וּוִידְרוֹן זִיךְ זָאנְן.

וְוִינְטֶעֶב

טעג זיינגען בלאָסער,
נעכט ווערדן גראָסער,
זונ אַזּוֹי קַאָרְג
פֿאָרְגִּיִּתְהַיְּתַן הַינְּטֶעֶב בְּאָרְגָּה.
דעָר גַּאֲרְטָן אֵין שְׁנִיִּי,
טרוּיְעַרְט אַזּוֹי:
אָך וְוּ זִיִּיט אִיר, שִׁינְגַּע בְּלוּמְעָן,
וְוּ זִיִּיט אִיר אַהֲיָגְעָקוּמוּעָן?
אִיךְ הַאָב אִיךְ נִיטְמָעָר,
עַס דְּרִיקְטַּמְּיר אַטְרָדָר,
די צְוּוִיְיִגְּעַלְעָךְ פּוֹן שְׁנִיִּי גַּעֲבוּיְגָן,
די פְּלָאַטְעַרְלָעָךְ אַוּוּקְגַּעְפְּלָוְיְגָן,
וּוי בְּעַנְקָא אִיךְ נָאָךְ אִיךְ.
וְוָאלְד אִיז אֵין צָארָן
עלְטָעָר גַּעֲוָוָאָרָן.
גְּרוּי אִיז אָוֹן דּוּיִים
מִיט שְׁנִיִּי אָוֹן מִיט אִיךְ,
אֵין אָוְמָעַט פֿאָרְהַיְלָט
טרוּיְעַרְקְ פִּילְטָה:
אָך, וְוּ זִיִּיט אִיר, לִיבָּעַ צִיְּטָן?
וְוּעָן פִּיגְגַּעְלָעָךְ פּוֹן אלְעָ זִיְּטָן
גַּעַזְוְנְגַּעַן, גַּעַטְאַנְצָט,
די זָוָן הַאָט גַּעַגְלַאַנְצָט.
וְוּ זִיִּיט אִיר, בְּלְעַטְעָר מִינְגַּע גְּרִינְגָּע,
אִיךְ זָוָר, אָוֹן קָעָן אִיךְ נִיט גַּעֲפִינְגָּע,
וּוי בְּעַנְקָא אִיךְ נָאָךְ אִיךְ.

וינגל פארשייטער,
לוסטיקער דרייטער,
שליטעלע שלעפט
נחת ער שעפט.
מונייטר מיט פריד
קלינגען די ריד.
אר! ווי גוט עס איז דער ווינטער,
די לופט איז ריינער אוָן געזינטער.
שני אומעטום, שענער ווי א בלום,
שליטעלען פריען זיך אוָן לאכּן,
מענטשעלעך פון שני זיך מאכּן,
וועי גוט איז מיט אייר.

(מעלאדי: קאליע אַליע)

איין שבוי איז דער גארטן

איין שבוי איז דער גארטן,
וואוים אומעטום,

קיין זכר איז דארטן
וואו געליט א בלום.

קיין זכר אוָן סימן
פון בלעטעלעך גריינע,
פון פלייגעלעך זומען,
פון א פריער מינע.

דער איז ליגט פארפֿרוּירן,
אוָן אוִיך איז דאס לעבן,
מוֹט איז פֿאַרלוּירן
צָו דענקען אוָן שטרעבן.

טאנצט-דשע קינדערלעך

טאנצט-זשע, טאנאט-זשע, קינדערלעך,
פליעטקעט מיט די חענט,
הויבט זשׁה הויך די פיסעלעך,
וועיזט נאר וואס אידר קענט.
דאעד פרילינגע איז געקומען
האט אויפגעלאבעט די בלומען,
אייז פלעכט אייך אויס א קראנג
אווז גייט דעם בלומען טאנץ.

פְּרִיַּת זִיר, פְּרִיַּת זִיר, קִינְדָּעָרְלָעֶר,
דָּעֶר זָוְמָעָר קוֹמָט אָן בָּאָלָד.
פּוֹיְגָל טְרָעֵלָן קָלִינְגָּעָנְדִּיק,
טְרָאָגָן זִיר אַיְזָן וּוְאָלָד.
די עֲרֵד מִיט גְּדִיזָן בָּאַדְעָקָט עָר,
פְּרִיַּיד אַיְזָן הַעֲרָצָעָר וּוְעִיחָט עָר,
אַיְזָן נְעַמְתָן זִיר אַיְזָן אַ רָּאָד
אוֹן גִּימַט אַ מַּאֲרָחָהָאָד.

דררייט זיך, דרייט זיך, קינדערלעך,
פאלט אייך נימ אראפ,
ווען קומען וועט דער ווינטער,
בייגט אייך ניט דעם קאפ.
וועיל פלאכטן וועט איר קינדער,
בלומען קראגאנז ווינדער,
אווז גריין וועט נאר זיין
אייך דעם גאלדענעט שיין.

(כעלאדי ערד ווינד יעורך איזי)

פּוֹרִיָּם

א מעשה, א געשיכטע,
מייט שורה, לעך געדיכטע,
דערכזילט אונדז די מגילה,
יעדן יאר דעם נס,
וואוי המן מייט די בנים,
אונדזערע גרויסע שוונאים,
אומברענגען געווואלט אונדז
איין איינן נאכט.

אייז אויפגעשטאנגען מרדכי
מייט דער שיינער אסתה,
אוּן די יידן, אלע-אלע
אויף דער ווואר,
אויף די הויבע שטאנגען
המגען אויפגעהאנגען.
אייז פרײַט זיך יידן
בא דער סעודה היינט.

א ליארעם, א געפֿילדער,
מייט גראגערטס לויפֿן קינדער,
פורים-שפֿילעדר פול די גאסן,
גרויס ווי קלײַין,
שלח-מנות נשן
מאן מייט האמענטאשן.
פרײַט זיך יידן,
פורים אייז דאך היינט!

מיין ליבע מיזעלע

אין אן ארעם געסעלע,

שטייט פארשאכט א הייזעלע,

דארטן אויפֿן בו יידעם-שטיבֿל,

לויפֿט ארום א מייזעלע.

ווארפֿט אן אויג אויףֿ איר ס'קעצל,

שפֿריזט זיך דארט ארום.

מורמלט, טולענדיק ס'קעפל,

קום - קום - קום.

קום מיין ליבע מיזעלע,

זאגט צו איר דאט קעצעלע,

דא ליגט פאר דיר א מאכעלע

אין א שיינעם טעצעלע.

קום, מיר וועלן זיך דא שפֿילן,

ס'אייז דא אזוּי פרִיִּי,

קיינען וועט דא אונדז ניט שטערן,

אייננס, צוּוִיִּי, דריִי!

א דאנק פאר דיין מठנה^{לע}

ביסט א גוטע קעצעלע,

ס'אייז דאך א סכנה,

מיר צו קומען צו דעם טעצעלע,

מיין מאמע אייז ביזַּז,

פארדריסט איר זיגער,

וועס דו ברומסט אזוּי,

איך הער דיין מאמע רופט דיר, קעצל,

גִּיִּי, גִּיִּי, גִּיִּי.

טריינקען מילך די קעצעלעך,
 טריינקען פון די שיטעלעך,
 אויף די טרעפעלעך לוייפט ס'מייזעלע,
 מיט אידע דראבגע פיסעלעך,
 אט לויפט זי אראפ ס'לעכט טרעפל,
 זיי כאנז זיך ארום,
 זיי כאנז זי דארט פארן קעפל,
 קום, קום, קום.
 (מעלאדי: ריייזעלע)

הערבעס

עס דוישט די טיריך, די כוואליעם יאגז,
 א בייזער וויננט פיעיפט אונ דרייט.
 ביז צו דער ערעד די בוימער ווינגן
 בערג מיט שטוויב הוייבט אונ הויבט.

 די לבנה שוויימט א בליביבע
 פון היגטער וואלקנס שוקט ארויס,
 דאס שייפל טראומט מיר איבער כוואליעם הוייבע
 שוקט זיך זיך, אונ הויבט זיך מיר.

 אין דער לויפט א מהיליס-ליידל
 ווינט מיר אין א דראעל אינ
 שפיגלט אין דעם וואסער ס'הימל,
 מישט זיך מיט פרימארגן-שיין.

 א נאכטיגאל אין דורכגעפלויגן,
 מיט לויב-געזאנג דעם טאג באגריסט,
 הימל אין מיט רײיטן זיך פארצוייגן,
 טאג מיט גאלד די ערעד באגיסט.

דער מענטש און דער ווינט.

פליט דער וויבטעלע אין פעלד, פלייט אין פעלד,
פליט און פיעיפט זיך אויס א לידל,
ענטפערט אים דאס פוייגעלע: טשיריק-טשיק-טשיק,
דער וויבטעלע פלייט אלץ וויתער.

פרעג איך בא דעם ווינטעלע, איך פרעג און איך פרעג;
זאג מיר וויבטעלע, וואו פלייסטו?
פרעג מיר ניט, כי האב קיין צייט, איך פלי-פלי-פלי,
איך וויזיס בית ווואחין און פון וואנען.

לויפט דער מענטשעלע אין וועג, לויפט אין וועג,
לויפט און פיעיפט זיך אויס א לידל,
ענטפערט אים דאס פוייגעלע: טשיריק-טשיק-טשיק,
דער מענטשעלע לויפט אלץ וויתער.

פרעג איך בא דעם מענטשעלע, איך פרעג און איך פרעג:
זאג מיר מענטשעלע, וואו לויפסטו?
פרעג מיר ניט, כי האב קיין צייט, איך לוינ-לוינ-לוינ-
איך וויזיס בית ווואחין און פון וואנען.

אין קרייסט-זומער הילם

זונַן יארק.

אין גאטס פאלאץ האב איך צוויי טעג פארבראכט,
וועויתש פון שטאמט אוּן פון מענטשן,
א מלאר אויף פלייגלען האט אהין מיך געבראכט,
דעך גאט פון נאטור זאל מיך בענטשן.

געבענטשן זיינגען דארט די בערג אוּן די טאלז,
מייט פרוכטן באווארקסענע סעדער,
נאר די נאטור האט געקאנט דאס מאלן
מייט איר וואונדער-שעפעריש פעדער.

ב' האב זיך אוינט פאר א מלאר פארשטעלט
אוּן מייט אלע מלאכימ אינאיינעם,
אריעיך זיינגען מיך אין גאטס געצעלט.
אין א פראכטפוֹל אויסטערליש-שיינעם.

אימערן, בלומען פלאמענדיק-רייטע,
לייבטען פון אלע פיר זייטן.
טעפיקער רונדאָ, לאנגע אוּן בריגיטע
דערכיאילן פון אור-אלטע צייטן.

בילדער, גראווירן באהאנגען די ווועט,
שאפעס מייט בלוייז אנטיקן,
מייט פארכאמבענדן אויבער, האב איך הוים געקאנט
דעם אטעם אין זיך צו דערשטייקן.

ווען פרימארגז שיין האט דעם הימל פארהילט,
אוּן פִּיגְלַ-גַּעֲזָנֶג זיך צעקלונגגען,
האב איך דאן די געטלעכע ברכה דערפילט,
א תפילה צו גאט מְהַמֵּם געזונגען:-

"געלויבט זאלסטו זיין, אה גאט פון נאטור,
"געלויבט זאלסטו זיין פאר דיין בענטשן,
"פאר דעם הימלשן חן איך פריכארגן לאזודר,
"און די אווארות וואם שאפֿט פאר די מענטשן."

חנה, לע ברויט א שייפ

חנה, לען איז בית געפעלן
איך מאמעס קליגינע שייפ,
זוי וויל אליגין אפשטעלן
נאך איך איגענעם באגריפ.

זוי זעצט זיך אויפן דיל
ארום קעסטעלעך א סר,
מייט קינדערשן געפיל
שטעטלט זוי קיימענס אויפן דאר.

זוי שטעטלט די קיימענס הויר,
פלאמעדיק זוי זידן,
ס'גייט פון זוי א רוייך,
און חנה, לע איז צופרידן.

אויך איך פארגעניגן
איז גאר נידטא קיין עק,
ס'טייכל הויבט אן וויגן,
איך שיפל שוויימט אוועק.

× × × × ×

פערעלע

קליגינע קראפזע ווואס דו ביסט
געבענטשט ביסטו מיט שכט.
מיט יעדן קער וואו דו ליגסט
שיינקסטו מיר דיין שמיכיל

אך דו מבשפעלע.
וועי זים ביסטו, געמאק,
וועי קען מען אוז אופעלע
גיט געבן א קוש אין באק?

גיט פיל איזינע מיידעלאר
דיינען נאך פאראן,
וואס שטיפן מיט די אויגעלאר
וועי פערעלע פרידמאן.

מאי

ווען א מלדער ווינטל ווינקט צו מיר אין Mai
און וויגט די רוייז אין אין א זיסן דריימל,
ווען אין רייען פלייען פיעיגל אויף דער פריי
און דאם געזאג צעטראנט זיך בייזן הימל.

ווען די טיכלאך רויישיק לויפן, ברומען
אין פרייע שעעהן בייז אין זונ פארבאנג,
מיט סודות פול פון וואנדער-לאנד זיי קומען
און לויפן וויתער וויתער, לאנג און לאנג.

ווען פון די פעלדער שפראצט א נײיע לעבן
און שוועבט א טיפער פרייד פון אלע זיינטן,
ווען די לופט איז אנטגעפלט מיט אייביך-שטרעבן
און לומטיך קלאנגען חערן זיך פון וויאטן.

ווען פריימארגן שטראל די ערדר מיט גאלד באצירן,
מיט זילבער-טוי באשפרצט די יונגע בלום,
דאן שפיד איך, וועי מײַן זעלע גאט באדרית,
מיט זייןנע ברכחות טראג איך זיך ארום.

צָרְ מִיָּין הַיְנַטְּעָלָעָם זִיבְעָטָן גַּעֲבֹרְטָס-טָאג

וּוַיַּסְטוּ "פָאָגֵי", לִיבְעַד הַוְנֶט,

אֹז דִּינְגָן יָאָרָן לוֹיְפָן?

דוֹ פָּאָרְטְּרָאָכְסָט זִיךְ נִיט אַיְן גְּרוֹנוֹט,

וּוַיַּלְסְטוּ גָּרְנִיט בָּאָגְרִיְפָן,

אֹז דִּי יְוָגְנֶט קוּמֶט נִיט מַעַרְ,

פְּלִיט דָוְרָךְ וּוְיָאָחָלוּם,

אַיְידָעָר גִּיבְסָט זִיךְ נָאָר אָקָעָר,

וּוַיַּיְסְטוּ דָּאָם נִיט אָפְנִים?!

וּוְיָאָרְ פָּאָרְשְׁטָי אָוָן זָעָ אַיְן דִּיר

בִּיסְטָן נָאָר גָּאָר אָקִינְדָן,

נָאָר דָוְ רִיסְטָן זִיךְ דָוְרָכָן טִיר

אוֹן לוֹיְפָן אוֹוָעָק גַּעַשְׂוֹוִינְדָן.

מִיט הַוְלִינְקָעָט, פָּאָרְבְּרָעְנְגָעָן

אַיְזָ דִּינְגָן קָאָפְ פָּאָרְנוּמָעָן,

צָו וּוְאָס וּוְעָט לְאָס דִּיר בְּרָעְנְגָעָן,

הָאָ! הוֹיְבָת שְׂוִיז אָן צָו בְּרוּמָעָן:-

וּוַיַּלְסְטוּ אָפְשָׁר זָאָגָן

אֹז בִּיסְטָן אוֹיְפָן אַלְעָם גַּרְיִיְטָן.

הָאָסָט גָּרְנִיט וּוְאָס צָו זָאָגָן,

דָאָרְפָּסָט גָּרְנִישָׁט זִיךְ פָּאָרְגְּרִיְיטָן.

אֹז דָוְ הָאָסָט אָהִיִּים,

מִיט דִּינְסָטָן, מִיט אָוְאנָעָ,

אָרָ! צָוְמָה טִיְיוֹול זָאָלָסָטוּ גִּינְגָן,

וּוְיָאָרְ בִּין דִּיר מְקָנָא!

